Сергій ПАНТЮК

Арій прощається

Сергій ПАНТЮК

АРІЙ НЕ ПРОЩАЄТЬСЯ

(Вибрані поезії)

Видавнича агенція «OST»

Видавництво
НОРД-ПРЕС

Донецьк
2004

ISBN 966-8085-46-9

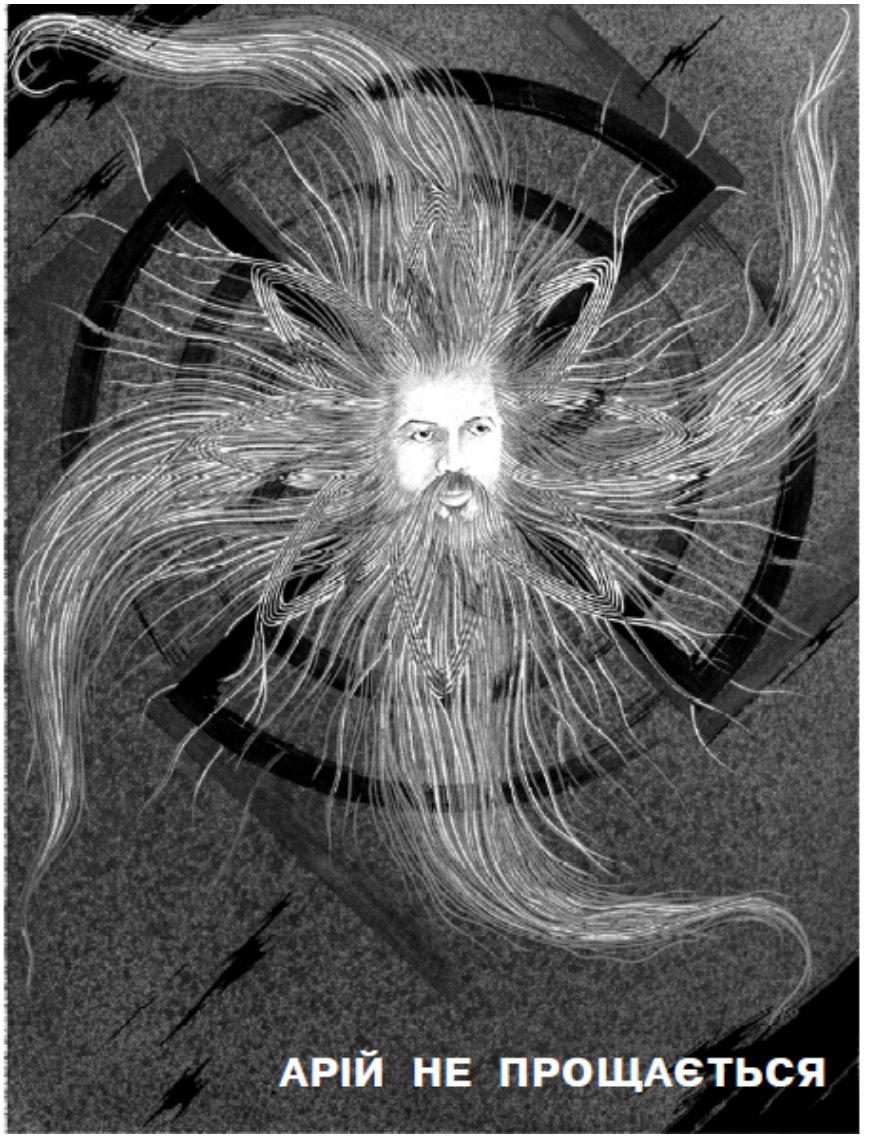

ПОЕЗІЯ СУПРОТИ ФАТУМУ

37 років – вік, який вимагає серйозного переосмислення життя. Буде банальним згадувати зайвий раз про певну містичність цієї дати у житті багатьох поетів. Але щось у цьому таки є. Скажімо, виринає серйозне запитання: а що ж робити далі? Можна знову поїхати на якусь війну або вчинити суїцид, а можна просто уявити, що тобі знову сімнадцять, і ти взагалі ще нічого путнього не зробив. До прикладу, не написав жодної п'єси, жодної повісті, жодного, хай навіть нецікавого, роману. А ще на черзі копичка дітей, будинок, сад – роботи непочатий край.

Але поезія, скільки б її не прагнули похоронити, існує. І немає значення, у якій ролі – царівни чи Попелюшки. Головне, що вона відбрунькувалася від поетової душі й пішла в люди. Там її подальше життя. А може і смерть. Але це вже не мені вирішувати.

Ця книжка є для мене певним підсумком. І цілком можливо, що не остаточним. Я просто помітив, що з кожним роком все рідше настає той стан,

який прийнято називати надхненням. Саме через “д”, бо через “т”, як це слово пишуть з чиєїсь легкої руки, воно підсвідомо пов’язується зі словом “тхнути”. Ті, хто вважають себе маститими літераторами, скажуть, що надхнення – то дурниця, треба тупо працювати. Я не розумію такої праці у царині поезії, бо жодного свого рядка не написав спеціально. Ці рядки самі “приходили” до мене, звідки – я не знаю досі. Можливо, з паралельного світу, де первинною є енергія, а не матерія. Бо коли зливаєшся з поезією, болять нерви. Хто здатен це відчути, є великим щасливцем.

Розумію, не все з того, що приходило до мене, є вартісним. Або й т а м бувають збої, або я поганий матеріалізатор. Отже, те, що увійшло до цієї книжки – лише горішня частина мого пекельного айсберґа. Решту я назавжди залишив під водою. Якщо не назавжди, то, принаймні, допоки триватиме моє земне існування. А далі побачимо.

А що стосується якихось суто літературних моментів, то мені завжди подобалося бути різним...

Автор

Із книжки

ТАІНСТВО ПРИЧАСТЯ

В ЕПІЦЕНТРІ СПІРАЛІ

I

Позавчора
ти був велетнем.
Земля здригалася в оргазмі
під натиском дужих ніг.
Обабіч твого шляху
стояли гінкі тополі –
не естетико-символічні,
не бутафорсько-холодні –
то дівчата, тобою знаджені.
Із сірих віч – відчай,
із доторку – докір,
а в колючім стрімливім волоссі
остання надія жертви.
(По діброві вітер виє?)
А ти волочив недбало,
як песика на мотузочці,
свою дурнувату фортуну,
оторочену засмальцьованими френдзлями
самовпевненості.
Але ти не став богорівним,
і вже хтось розтоптував сонце.
(Вечір – твій. Радій!)
Купа квітів. Вінки.
Краватка під бородою.
Як це чарівно – бути
респектабельним покійником!
Але все це дрібниці,
бо
закон реінкарнації
ніхто не відміняв.

II

А вчора ти – як Лазар,
не той, що в піснях кобзарських
видушував хлопські сльози.
Вчора ти – як Лазар,
якого підняв з могили
вкраїнець етнічний – Ісус.
Молися йому, служи,
обмий запорошені стопи,
бо ти вже не велетень,
і день твій занадто короткий,
а ти б мав згадати усе,
вирвати з підсвідомості,
де гени, немов антени,
вловлюють предків дух –
оте войовниче шаманство
аріїв і сколотів…
Шкода.
А далі кода –
(хтось розтоптував сонце)
кого вже раз воскресили,
удруге вбивають надовго,
із вірою в повну безгрішність
ти прагнеш перетворитися
на тихий стих
Євангелія,
але
закон реінкарнації
ніхто не відміняв.

III

І сьогодні
ти тільки сніжинка
що самотньо кружляє
над ватрищем,
котре забуло про все

і хоче спокійно дотліти,
не зігрівши жодного
подорожнього.
(Сонце давно розтоптали,
ти – відбиток його тотему…)
Адже ти не просто сніжинка,
ти переродишся в краплю,
яка зашипить і знову
кинеться до небес,
опромінена правдою,
що
закон реінкарнації
не відмінить ніхто!

IV

Ти завтра
народишся велетнем,
але знову – один.
Хоча цього разу
вранці
між іншим себе запитаєш,
чому так мало сніжинок,
гартованих у вогні?
А потім примхливо зиркнеш –
дорога спрагло чекає.
Та жодної тополини
обабіч неї нема,
але
закон реінкарнації
мусить діяти.

V, VI, VII..

Позавчора
ти був велетнем
у променях
розтоптаного сонця…

* * *

Закричав над криницею крук –
У криниці пригіркла вода.
Ти за тисячу довгих розлук
Закріпачену пам'ять продав…
Запугутькав із лугу пугбч –
Скалічіли отави рясні.
Залишилася воля – поплач,
Залишилася тиша – засни…
І, блукаючи в сивім степу
По розгойданих хвилях ковил,
Не росу, а єхидну ропу
Пив ти спрагло й вовцюгою вив…
Тут могили й кущі бугили,
І нікого й нічого. Лишень
Залишились набої. Пали!
Залишилася скроня. Мішень…

НА НАРОДНИЙ ГОЛОС

Гей там, гей там серед неба
Місяченько.
Вранці їде на війноньку
Козаченько.
Гей там, гей там до схід сонця
Б'ють копита.
Дві волошки засміялись
Серед жита.
Гей там, гей там – ще й степами
За пороги.
Ні хатини, ні криниці,
Ні дороги.
Гей там, гей там зачекалась
Дівчинонька.
Снігом сипле, снігом люта
Чужинонька.
Гей там, гей там сива птаха,
Чорні крила.
Біле поле чорним трупом
Війна вкрила…

ПЕРСОНІФІКАЦІЯ ПРАВДИ

Відчуваю себе
комахою,
що силкується вислизнути
з-під ваших рапатих чобіт.
Це вдається лише томэ,
що поряд зі мною завжди
конспіративна квартира
для дулі –
кишеня.
Світ – ґрандіозна попільничка
у вигляді черепа,
недопалки обслинені
стирчать із очниць.
Мільйони смертників
переслідують одного –
того, що житиме вічно…
Ха!
Неправда, що це початок.
Сонцепоклонник вже чує
сталеві кроки Христа.
(Він сказаав – возлюби…)
Наївні мої,
любіться,
за аборти каратимуть
смертю,
все одно ніц не народите,
крім сумнівів.
І вони, як суки,
скавчатимуть поряд,
піднімаючи тричі на день
задню лапу
над могилою спокою.
Відчуваю себе
не стражденником, а звитяжцем –

я – найменший,
найнепомітніший,
але єдиний
коляборант з Істиною…
Я – не хазяїн стихій.
Чуєте, вітер лається,
як п'яний москаль?
(Лихо листонош – листопад,
Горе грабарів – грудень…)
Самі обрали мене,
тож слухайте:
не треба чекати приємних новин,
краще пийте горілку –
ліки від ґонореї та радіації,
закохуйтесь у прибиральниць

і

прошаків,
і взагалі –
будьте жалюгідними!
Може хоч це вас врятує…

ДУМИ БЕЗДОМНОГО

(Триптих)

I

Впавши,
десять тисяч зірок
запалили дротаве волосся,
а десять тисяч сніжинок
розлютили вогонь.
Так споконвіку велося:
ніхто не врятує його –
того, хто крикнув "Баста!" – і
вилив вино на стелю
(схимник, бунтар, відрадник
і мій пентаграмний двійник).
А тим часом
хтось на обрії стелить
ліжко хтиве й принадне
для цнотливої війни.

II

Між ґандрабатих каре
багатоповерхових домовин,
з яких смородом чорної магії пре,
бреду один.
Я – набридлий, небажаний гість.
Кожен зустрічний очима їсть,
між ребра вганяючи
шпиці й ножі,
А в слідах викаблучуються вужі
озирань скосоочених.
І дуже не хочеться
розсипатися в поясненнях,
але мушу
вичистити серце,

як мушлю,
і порожнє кинути
на холодну вату.
Врешті, це – мій обов'язок.
Бо я – тільки куля,
що, не бажаючи нікого вбивати,
свідомо випала з обойми,
А тепер жалкує…

III

Я хочу стати
твоїм протеже,
доле.
Мутанти нових надій
у муках пекельних вже
здохли.
Лишилося декілька нот
із гами семи турбот, –
чи досить?
Певно, що досить.
З мурашиної метушні
гомо і хамо сапієнсів
хвиля мене виносить.
А зграя ковбасоманів
і неофітів отара
(нинішніх і вчорашніх,
автохтонів і зайшлих)
залишаються на мілині.
Тихо тріскають пута земні,
перепалені запальничкою,
перетяті в'язничною пилкою…
А місяць, як і вчора, звисає
цицькою
над дитячою могилкою…

* * *

Дзвін не хотів мовчати –
йому вирвали язик.
Дзвін загудів на вітрі –
його розбили на друзки.
А коли на дзвініці
залишилося тільки вушко,
воно продовжувало гойдатись
і легенько подзенькувало…

ІДОЛ

Мене малим згубили у степу,
Коріння трав ступні мої затисло.
Мовчать зірки, немов магічні числа,
Надію віддзеркалюють сліпу.
Я – ідол. Мозок й серце кам'яні.
А ви навкруг звивались, мовби черви,
І тіло обезглавленої жертви
З молитвами підносили мені.
Тепла просили, хліба і дощу.
Вмирали, не скорившись печенігам,
А навесні, як жито із-під снігу,
Вставали знову – вірними мечу…
Які сніги тепер вас занесли,
Які князі водою похрестили?
Я сам. Осінні хмари перестиглі
Летять на землю яблуками злив.
Я – ідол. Каменюка. Та мені
До болю ваших слів не вистачає.
Тягучими зимовими ночами
Я думаю – повернетесь чи ні?..
А вранці знов – один посеред степу
У безкінечній, болісній біді.
Нема облич. Лиш обриси бліді.
Нема картин.
Лиш спогади ледь теплі…

БАЛАДА ПРО ГІНЦЯ

В середні віки гінців,
що приносили погані звістки,
знищували.

Прудкіше, коню! Вершник не розкис,
Його чекає смерть в кінці дороги.
Як дві змії, насаджені на спис,
Затріпотять в повітрі босі ноги.
Вінок надій утоплено в ріці.
Рубців десяток, свіжі кровотечі,
А вся платня – лиш вітер в капшуці…
Та спокоєм розправилися плечі.
Прощай, країно рідна і чужа,
Моя душа й гроша тобі не винна.
Байдэже – від мотузки чи ножа,
Але віднині я – не худобина!
Хіба страшний для мертвих Божий суд?
Живих простіше в порох перетерти…
Країно! Знов з усіх твоїх усюд
Спішать й спішать гінці своєї смерті…

ЗАЛОМЛЕННЯ СВІТЛА

I

Коли крислата темінь стишить
Галоп роз'ятрених підків,
Чиїсь освідчення палкі
Підслухає спориш. Іди вже.
Ні, повернись. Не віриш? Вір.
Там лють. Собаки. Треба палиці.
Стікає, як вода між пальцями,
Такий кривавий білий вірш.

II

Перегорни сторінку щастя.
Не читай.
Бо кожна літера її
назавтра проросте у серці
щербатим лезом,
кожна кома – кулею,
в якої центр ваги
сакраментально зміщений у безвість…

III

Такий кривавий білий цвіт.
Це – папороть. Пора зривати.
Встають з могильника горвати –
Це їхній скарб і їхній міт.
А ми чужі. Із інших вимірів.
І звикли, щоб усе – без виправлень.
Ми також прах. А тут – в гостях –
У третій іпостасі ночі…
А в сонні очі знов хлюпоче
Такий кривавий білий стяг.

IV

Вирви сторінку любові,
навіть не глянувши в неї,
бо спалить вона зіниці,
по жилах стече напалмом
і випече тебе
до останнього лейкоцитика…

V

Такий кривавий білий шлях,
А іншого шукати годі,
Бо навіть в цім грузьким болоті
Витаєш думкою у днях,
Які не вимріяв, а вистраждав,
Щоби без вкраплень і без викреслень
Безжальним прошкрябом пера
Втатуювати в м'ясо чисте
Пергаменту. Й тоді відплисти
В такий кривавий білий рай…

VI

Тепер тобі фіолетово,
що сторінка,
яку видряпував,
залишилась одна.
То –
сторінка ненависті.

VII

Такий кривавий білий світ –
Підретушований і збляклий.
Немовби ікло вовкулаки,
Стирчить ріг місяця із віт –

Один із трьох магічних знаків,
Яких не розгадаєш ти.
Мовчи. Волай. Стріляй. Тремти.
Ніхто ніколи так не плакав.
Такий кривавий білий край...
Грай, діду, грай!
Такий кривавий білий шлях...
У серці – цвях!
Такий кривавий білий стяг...
Гопака – по кістках!
Такий кривавий білий цвіт...
Схилив голову
Дід:
Ще би щось втяв про Україну,
Та струни
Кров'ю набрякли...

АСОЦІАТИВНЕ

Тиші підступний стронцій.
Кадри психозних марень.
Неначе павук, сонце
Засоталось у хмари.
Надії нема на втечу
З новітніх содомів й гоморр.
Нависає незримо вечір,
Як четвертий голодомор…

БОЖЕВІЛЬНА КОМЕДІЯ З АПОКАЛІПТИЧНИМИ ВАРІАЦІЯМИ

Дійові особи:

Ти – це я.
Решта – декорації,
на яких надряпані пророцтва.

Дія перша і остання

В судомно викривленім світі
Бредеш, як видиво німе,
А дні, муругі і невмиті,
Пиячать, грають в буриме,
В фатально-чорне макраме
Сплітаються, несамовиті.

Жертовність їх високопарна
Тут недоречна і смішна,
Бо пахне млосно, як трупарня,
Заангажована весна,
Мов дівка вулична – масна
І, наче мавка, – звіздозарна.

Ти був – як блискітка в очицях –
Чужих, пітьмяно-крижаних.
Кваліфікацію злочинця
Здобув, доріс до старшини
Й скульптурним втіленням вини
Себе носити надрочився.

Ти знаєш істину. Й безжурні
Думки стікають з синіх уст:
Віддай себе у руки дурнів,
І ти збагнеш, що їсти дуст

Простіше, ніж здоровий глузд
Втиснути в словеса бравурні.
Що легко вижити безликим,
Коли в оргійну сіножать
Крізь сни, скривавлені і дикі,
Чотири вершники спішать.
Їдкий розвіюється чад –
І космос кривиться від крику.

Субстанцій клекіт й сміх цунамі
Витворюються в епілог.
Христа розтоптує ногами
Розмумійований Дажбог,
А кожен покидьок і лох
Спішить пригрітися у храмі.

Дивись – усе, що вчора їли,
В кутках вибльовують сини,
І їм не треба України,
Нехай страждає. А вони,
Доплентавшись до сивини,
Замемуарять солов'їно.

Й тоді якийсь бухий ханорик
У руки череп твій візьме,
Обслинить лоб: "Сарака, Йорик,
Ти файним хлопом був, бігме.
Й таке нікчемне резюме…
А міг прожити років сорок…"

Палата. Пекло. Ніч. Вівторок.
Довкола свічі. Бог помер.
Комета, як святковий корок,
Малює контури химер,
А в бункері лаштує ґвер
Вчорашній праведний історик.

Корит корида дише крахом,
Біжать машини, як коти.
І падають залізні птахи

На фосфоруючі дроти,
А в центрі – ти, фантомний ти
В багряній власяниці жаху.
Нікчема, гицель, що святкує,
Мов перше травня, Судний день,
Великодушно пащекує
На загальмованих людей:
Леґалізований бордель –
Оця земля – агонізує…

Осанна!.. Хочеш чи не хочеш,
Ти все сказав. І через рік
Постане те, що напророчив,
І те, на що себе прирік.
Плекай же вимріяний гріх,
Вовтузячись в тенетах ночі.

В трясовині маразму злого
Ти знов один. Навік один –
На площині, яка полого
Збігає в озеро біди.
Ти стежку взяв – тепер іди
І більше не шукай нічого,

Й не забувай – в потворнім світі
Ти – тільки видиво німе
У днях, що п'яні і невмиті,
Бездумно грають в буриме
І у смертельне макраме
Сплітаються, несамовиті!

Завіса

* * *

в обіймах полум'я
людина
стає вишкваркою
книга
попелом
думка
протуберанцем
заради віри
чи слави
чи правди
все
що перетворилось на вогонь
приречене
на безсмертя

КІМНАТА СМІХУ

Смішно?
Чи не правда, смішно?
Бачити себе у склі,
мовби в фантастичнім антисвіті.
Товстун милується собою худим
й аж заходиться.
Дистрофік гладким уявляє себе
й теж попискує.
Словом, все класно!
Гусячою черідкою –
стоїки, параноїки,
комівояжери, комуняки
(як у мавзолей чи за пивом).
І, кажуть,
виходять інакшими.
Смішно...
І я в ланцюжку тім
бадьоро
не втрете і, мабуть, не всоте
шліфую асфальт личаками,
а було ж колись – уперше…
Ласо відхилені двері,
в які дошкільня зазирає.
А пожовкла, немов листочок,
старенька жебрачка просить:
«Синочку,
не входь, бо повіриш
навіки кривим дзеркалам!»
Чудна була бабуся,
згадаю –
і досі сміюся…

ПРИЧАСТЯ ЖИВОЮ ВОДОЮ

Motto: Я приніс вам не мир, а меч…
ІСУС ХРИСТОС

Посвята Ярославові Оросу

Привид болю
у хвилях мовчання
тонути не хоче,
і зорі
сліпі, мов кобзарські очі,
пронизують до кісток.
Перший ковток.

(Запах цитрини, смак цикути.
Бути – не бути. Не бути… Не бути?!!)

Не запитуй у відьми,
чому бідний,
не пояснить характерник,
чому досі не мертвий,
а що скаже кохана?
Промовчить, погана,
бо не від ятагана,
а під бусурмана лягла –
яничарика носить у череві.
Вивіркою вигнулась верва –
зашморг для кращого друга.
Ковток другий.

(Запах цитрини, смак цикути.
За кого, Господи, ця спокута?..)

За дрімучу юрму,

що Христа кляла
і Перуна топила в дніпрових водах,
виспівуючи, що кабала –
то найжаданіша воля?!
А з глибин
запопадливо зирить Нерон,
чи Аттіла, бува, не воскрес?
Не тривожся, бо нинішній мій народ
бреде як побитий пес,
очікуючи, поки йому
хтось пожбурить худий шматок.
А тоді – хоч під кучму,
хоч під чалму –
це із вдячності…
Третій ковток.

(Запах цитрини. Смак цикути.
Святослав і Кий стоять під Крутами…)

Див кричить.
І заклично гудуть дерева.
Чорний ліс.
А земля –
і червона, і чорна.
Вигинають її живі джерела –
буде річечка, річка, море.
Буде меч, як останній священний дар
від сплутаних,
мов коріння, віків…
Україно, жива вода –
то кров твоїх ворогів!
Тож умиймося
і напиймося…

* * *

І плакати негаразд,
І сміятися – не до ладу.
Кучерявий, як воля, ряст
Розтривожив грибну сльоту.
І думки слюдяні стопив,
Промовляючи: “Встань і йди!”
Та куди б не пішов – тупик,
Й поглинула повінь броди.
І вертатися негаразд,
І даремна смерть не в ціні.
Ця весна, як Екклезіаст,
Тиху мудрість дарує мені.
Вже не кличе у безвість хмар,
Обіцяє лиш землю м’яку,
Й навіть серце – пекельний Марко –
Нишкне злякано у кутку.
І слухняно стають у ряд,
І прошкують на вічну грань
Гіркота неминучих втрат
Й насолода нових надбань…

* * *

Купіть мене. Сьогодні я продамся –
За добре слово й посмішку живу.
Стандартних діб усталена ротація
Ніяк не може знищити журу.

Ятряться рани мов политі оцтом,
А в них безсило мокне деревій.
Купіть мене одного. Тільки оптом –
З душею і окалиною в ній.

Змайструйте пута й обручі на шию
І на пайок голодний посадіть,
Тоді я покажу вам, як умію
Свою недавню волю боронить!

* * *

Бродить вечір, німий і незрячий.
Я дивлюся, як місто плаче.
Ллються сльози його із вікон.
Вам здалось, що це просто світло?

Я не винен, що все так просто,
Що налипли літа, як короста,
І безжалісно душу зігнули.
Поростає минуле травою.
Гострі зорі, неначе кулі,
Пролітають над головою.

Я вже звик. Не ховаюсь у комір.
Колір ночі – зневіри колір.
Хтось позаду. Я чую кроки.
Я втомився, напевне. Трохи…
Блудний син цього міста нічного,
Я і справді не знаю нічого…
Ці метелики – радісні тролі –
Носять дзеркало ліхтаря.
А мені би не сліз, а волі
Розіп'ятої на вітрах!

А мені б на коня і в поле.
А мені б через гори та ріки…
Але падають мертві тролі,
Сльози міста змивають їх з вікон.

* * *

Білий шлях.
І проталин віконця.
Біла хата стоїть на околиці.
Журавель над криницею виріс.
Певне, змерз.
А йому би у вирій…
Негостинно схилились ворота.
Сонце сходить не тут,
А напроти…
Хата дивиться в очі, німа.
Я ввійду.
Тут нікого нема…

МЕРТВИЙ ЛІС

Гострий стогін застиг у горлі.
Всі стежини від моху чорні.
Я у хащі немов сліпий.
Я шукаю свої сліди.
Тиша тисне.
Вібрує аорта.
Ні півтону тобі.
Ні акорду.
Легковажність відплатиться дорого.
Я іду. А іти дуже довго.
Сто тривог у єдину сплелись.
Я не вірю, що вийду колись.
(А раптом впаду і загину,
Стануть очі крижинками,
І посиплються на могилу
Білі зорі сніжинками?)
На загибель надіятись марне.
Я бродитиму.
Це моя кара.
Що приємніше – схима чи втіха?
Голий ліс зачекався снігу.
І дуби вікові як пам'ять,
Може, вперше спочити не кличуть.
Мертвий ліс
скарлюченими пальцями
Дряпає
мені
обличчя…

ЕТЮД З ЦЕРНОЦЕФАЛОМ

Може, прощатись рано,
Може, не тут межа?
У золотім Ельдорадо
Золото з'їла іржа.

По коридору прямо –
Двері розлук і згуб.
І на стіні синя пляма,
Неначе відбиток губ.

Може, назад вернути
Кроки тверді свої
І без тривог заснути
Удалині від боїв?

Може, нічого не трапиться?
Є ж милосердний Бог?!.
Трупи не йдуть по трапу, –
Їх викидають за борт…

Все це, звичайно, фантазія,
Мрія моя німа.
Африка є і Азія,
А Ельдорадо нема.

Биті біжать і ситі,
Вищі і нижчі трави…
Бродить по білому світі
Людина без голови…

ЧІТКА ЧЕЧІТКА

(Чернетка чудотворства)

Чекайте часу чорних чоток,
Численних чемних чиряків…
Чогось чалапається човник,
Чумою чахлих чагарів
Чарує чесних чаклунів…
Черень чімхата – чадом чути,
Чернець чвалає чебернутий
Чавливим чвалом чатунів.
Чумак чорнить чефірним чаєм
Чистеньку чвертку. Чужина…
Чудний чебрець чимдуж чухрає
Червоний чобіт чабана.
Чорнило часу – честь числові,
Часничний черк чистовиків…
Чернець читає часословець,
Частує чаркою чортів…

* * *

Народжуючи ранок,
планета стогне
і вкривається
холодним потом роси.
І падають нам до ніг
кришталевого сонця уламки.
Місто – притулок ідей,
яким не судилося вижити.
І ще –
версифікаційних вправ кохання,
далеких від досконалості.
Тротуари невмиті,
заспані таксі.
Члени групи "Здоров'я"
незугарним тупотом
розпинають рожеву тишу.
А між вітринами,
що рекламують вакуум,
блукає
незакінчений вірш поета,
котрий співав осанну
народному добробутові…

* * *

Не гнівайтесь, друзі,
що знову не встиг я
до вашого столу.
І хуртовина
сьогодні не винна,
й автобус спокійно
із вітром змагався.
Це просто останній вогник
центральної вулиці
міста мого
зачепився
червоним гачечком
за серце…

* * *

Зірвавшись з трухлявого обрію,
дрантиве осіннє небо
зависло на телеантенах
і гострячках хрестів.
Його лопотіння схоже
на січовий перегук
збучавілих тулумбасів,
які вже нікого не кличуть.
Це музика марна маразму,
де скерцо – то ступінь скорботи
мелодія мельдування
тебе і мене
на уламках
жахливо дешевого світу…

ЩЕ ОДНА СПРОБА ІНТИМНО ЛІРИКИ

Реліктові почуття
розпирають обшмагану душу,
як маґматичні пертурбації
ніжну земну кору.
Нависає химерна зима,
і повірити хочеться дуже,
що найближчими днями
я, молодий,
не помру.
Засихає романтика.
Щирість застряла у шинку.
І я гідно приймаю
черговий підступний удар.
Любов – це вистава,
роль головну у якій
грає жінка.
І грає, зізнаюсь, чудово –
сподівається на гонорар…

* * *

Друга октава.
До.
Спокій
палким чорнобривцям.
Справді,
а що таке дощ?
Докір
останнім
щасливцям…

ПІСЛЯ ДОЩУ

За вікном – нічого особливого.
Дахи, що дзвеніли під зливою,
Висихаючи, потріскують.
Виспівує шпак над берізкою.
Все свіже й оновлене,
Й серцю моєму вірне,
Як слово, що не промовлене
В жоднім моїм вірші.
Сонце застигло на прузі,
Готуючись до втечі…
А все-таки найкращі друзі –
Ти, я і цей вечір!

ОДКРОВЕННЯ КАЗАНОВИ

Не знаю, що вигорить завтра.
Я – кардинальна зрада.
Висвятили круки мій крок.
Я цілую очі зірок.
Під ноги квітами лягає світ,
На плечі – космічна синь.
У конвульсіях, фатальних, як СНІД,
Я цілую вуста богинь.
Хай буде!
Все, чого я вартий,
Покажуть некраплені карти…
А поки що, вдихнувши весну,
Як "травичку" по ломці новій,
В клишоногому реверансі спину
гну –
Я цілую руки повій.
І так дуже часто.
Невиправдано часто.
Я – живий докір тим, хто не вірить
у щастя.
Я – зворотня проекція.
Удар навіґлі.
Я – четвертий вимір
Людської зневіри.
Що ж, якщо дуже хочете,
То плюньте мені в очі
І на голову вилийте порцію бруду…
Але іншим я вже не буду!!!
Бо кажу: коли ніжність шипить,
як нарзан, –
Пропадає буденне сміття.
Фееричний екстаз надчуттєвих
терзань –
То лиш засіб, а не мета.
Бо, коли стікає миро з кропил,

А з підсвічників – жовтий лій,
Сльозами обмивши з обличчя пил,
Я цілую коліна Землі.
Я ридаю, радію і радую,
Я вас мучу своєю правдою.
Так, я кат. Бузувір і садист.
Верлібрист-еквілібрист.
А для більшості – дурень і псих…
Але як я люблю вас усіх!
Вислі вії. Обличчя дубові.
Вам не треба моєї любові.
Мляві губи. Усмішки затерті.
Вам не треба моєї смерті.
Вам нічого не треба. Проте
Й так лишати мене не варто,
Бо я поки що маю Те,
Що Ви Втратили.
Відшукати загублене можна.
Я жахливо люблю кожного –
До безмежжя, до знаку зеро
(Я цілую очі зірок),
До пекельно-вулканних глибин
(Я цілую вуста богинь),
До вершин у надсфері святій
(Я цілую руки повій),
До останньої грані в імлі
(Я цілую коліна Землі),
Я справді
Жахливо люблю всіх і кожного.
Але кохання своє
Віддаю тій одній, яка його
Заслуговує…

* * *

Розгубив слова.
В чебрецях, що медами пахнуть,
на галявинах.
Розгубив слова.
В ожинниках дротяних,
що з пагонів
для зозульок-сиріт гнізда в'ють.
Розгубив слова
на стежині,
по котрій лише мрії йдуть
й не вертаються.
(У долонях ніс).
Пелюстками волошок,
літом бабиним в Спасівку
розлетілися.
Лиш останнє маленьке слово,
пухнасте, немов курчатко,
силкувалось між пальцями
втриматись,
дряпало й лоскотало.
Правду мало в собі?
Пізно.
Я розгубив слова,
щастя скляного шукаючи…

ІЗ КНИЖКИ

ТІНЬ АРІЯНИ

СИМПТОМ ЧУЖО НАДІ

кара
їхня
може
наша
буде
рано
знаю
бачу
пам анамоп тут тут помана мап
плам анамо тут тут омана малп
вілваруж береж жереб журавлів
вітох огоьц итти цього хотів
гола
жура
душу
їсть
666?
нині
знов
кину
віст
666!
а це
всіх
вір
ніж
і є
тут
зір
Вія
Бог
ти
я
і
схематична
крапля
о
в
и

ЕСКІЗ ПРОЛОГА

Виникає зі снива ковчег
І шукає в степу фарватера.
П'яні відьми кривими кочергами
Вигортають зорі із ятера.
Чистих лишилося п'ятеро.
Чия ж тепер черга?

На все хочеться плюнути,
крім цієї землі
навіть за умови,
що ти на ній –
штатний вантажник,
прип'ятий до обов'язку –
тягати рапаті хрести
на всі Голґоти підряд.

То не вітер. То скиглить медіум,
Викликаючи дух Дніпра:
Край, що тік молоком і медом
Підпливає гноєм і страхом.
І немає спокою мертвим…
Де ж новий Арарат?

Великий Луг
і пороги
бетоном закоробковані,
а пики довкіл
такі дерев'яні –
зіб'єш кулаки до крові, –
навіть не кліпне, стерво.
Як би файно тріщало
це дерево
у горнилі очищення,
виклубочуючи у простір
трьохсотрічну
московську гидь –
без загрози для екології…

Виринає зі снива байдак,
Обшурований сіллю і порохом
І прямує туди, де біда
Розростається й пухне,
як порхавка.
Та не сміє ніхто ридати
В камізельку старого Бога.

Ні, не гоже нести так мало –
ці хрести і горби –
як забавка.
Хто навчив тебе,
скурвий сину,
одебілено зуби скалячи,
ворогів вороженьками звати?
Хто примушує досі?
Мовчиш?..
Я блазнюю.
Пробач, земляче…
Шаленіючи, нишкну в траві
Хочу жити також,
але твердо знаю –
так не буде.
І відшліфованими лінзами
душі пожадливої
фіксую
передфінальні кадрики
життя кожного,
хто…

…смуток
під ноги ллє,
а від люті святої.
у дошку п'яний,
бо несхибно і стрімко
над нами встає
тінь Аріяни…

* * *

Померла зраджена зоря,
Із серця витекла зола.
Лиш вітер звіреням заляканим
Плуганився по чагарах.
Дрімало пекло. Рай кипів.
Гугнявий спів чужих попів
Тривожив янголів. А півні
Бурчали стиха на вовків.
Після чистилища боїв
Герої доблесних роїв
Шукали ревно Україну
В безкраїм стані холуїв,
Де кожен онімів й оглух
До кличу клятих козарлюг
І вбік відводять очі круглі,
Ковтаючи арійський дух!
Роса, краса і небеса.
Цей час – для злодія і пса.
Зоря Ісусом воскресає
І пірначищем нависа.
Пора іти. Потрібен ти.
То праведники, не кати
Всім вигідну, плюгаву тишу
Постригли вчора в монастир…
Потрібен ти.

ВІДТВОРЕННЯ

Ти не віриш у втому мою.
Дякую щиро.
Спіритичний туман
породив змію,
а потім, –
ніж і сокиру.
У близнюкуватих кавалькадах днів –
я – наче борг
збанкрутілої біржі.
А потяг,
що, як протяг,
простугонів –
то перший рядок
у моєму вірші.
Вибір:
напитися або вмерти.
Згоден на все,
лише б –
щоденно не вповзати
по східчиках стертих
у власної душі склеп,
де по закутках пришерхли
розтоптані мощі
надій…
Далекий брате печерний,
радій!
Твій заінтелектуалений нащадок
отримав великий спадок –
право правди і
право голосу
(всіх посилати до певної мами)
і ще одне право –
мешкати в автобусі,
що курсує між двома містами.
А потім бродити по станції,

переступаючи через сміття
й голопузих циганят,
поки у звивинах не розтане
самозаглиблення чад.
І згадається сиве
кубельце м'яти,
перший сніг на Пречисту,
гострий, як сіль,
і стежина в яру,
що пестила ніжно п'яти –
(її протоптав
ще прапрадід Філь).
І сусідські бабусі,
що завжди чомусь
пахли хлібом,
й на посиденьках
оповідали про голод
і нечистяків,
на світлині пам'яті
проявляються (хоч і блідо) –
бо просвічуються крізь них
десятки стандартних хрестів.
Озирнусь на роки,
бездумно проциндрені
і збагну,
затиснувши подив
в кулак, –
ще кілька зим –
і площа дідівського цвинтаря
стане більшою
від площі села!
Але мені –
пасинкові міста –
на цвинтарі тім
не знайдеться місця.
І тому від рум'янкових
вечорів,

забілених ще теплим
молоком –
із печаттю
невідворотності
на чолі
повертаюсь у свій
Содом.
Я ще йду.
І я не один –
давно забутої матері син.
Нас – тисячі,
безліч.
Позаду зола
від містка
що тягнувся з душі до села –
до того – вербового, яблуневого, калинного,
освяченого першим “у-а!”
і скрипінням колиски,
казкою, Тарасом, вишитим
на полотнині,
бідою…
А врешті –
це тільки зблиски
колишніх молоній
і забутого грому –
бо більше немає
дороги додому…
А нам добре.
Сунемо цугом –
сірі, бридкі,
у дрантивих камашах –
і ворушиться, наче в багві
гадючча в серцях наших.
Ми – з конвейєра,
бо вилупились
в інкубаторській кубатурі –
найзвичайнісінькі вихрести

заради спасіння шкури.
І нам добре,
бо не бачимо, як поряд
в чебрецевім полоні,
у пилюці чумацьких доріг,
простоволоса і боса,
молиться Матір Божа
за наш непрощенний гріх
і омріяний захист.
Розчахнутий до сідла
кривавиться захід,
і жайвори пензлями крилят
вмоченими
в сукровичне тирло
недбало розцяцьковують.
небо цятками –
наших падінь
ламким пунктиром…
Годі.
Квітка.
Злущилась позлітка.
Я виходжу з цієї юрби
без жалю і тваринного жаху.
Ось бруски.
Ось кливець
І цвяхи.
І долоні готові…
Бий.
Хай усе відтвориться
заново –
і побачу –
в тумані століть –
приростає до дерева
зламана
витоку
віть.
І віра…

НОСТАЛЬГІЯ ЗА ЯПОНІЄЮ, або НЕЛЕГКО БУТИ ТАНКІСТОМ

1
Назва Хонсю
похідна від “хочу”
безперечно – Кюсю
від “вкушу”
о безмежна моя Україно!

2
Запрагнув
себе побачити
у криве дзеркало
глянув
замилувався

3
Місто продирає очі
і бачить
що замість сонця
із запльованого крайнеба
викочують бочку з пивом

4
Відпускають гріхи
роздають індульгенції
не займай черги
нас всеодно
впізнають

5
У день Великого Суду
встануть усі
крім полеглих
в одвічній війні
сердець та ілюзій

6
Сказав собі:
закохуватися
більш не буду
та ієрогліф “я”
на тебе дуже схожий

7
І став я вельми кльовим
у вірі новій
чорний ворон душі
захворів
альбінізмом

8
Спились
сковбасились
скурвились
як нелегко нести на собі
сізіфову брилу любові

9
Перша стихія пішла у підпілля
Фудзіяма сидить у схроні
живу передчуттям
тремтливим
як подих гранатомета

10
У лексиці січу не фонтан
але я також слово
омонім повені
синонім коханню
і антонім високій моралі…

ІЗ КНИЖКИ

ХРАМ ХАРАКТЕРНИКІВ

* * *

заперечивши вогонь
як форму існування
крешу каменем до каменя
а раптом проллється вода
заперечивши воду
як квінтесенцію відтворення
неначе кріт
занурююся у глибінь земну
а раптом знайду Сонце

адже тільки Його
я ніколи не зможу заперечити

РЕМІНІСЦЕНЦІ З ВЛАСНОГО І НЕ ЗОВСІМ

Степанові Сапелякові

Тут любов продукує сволота,
Тут сліпого тулять до плота,
Вимагають вина і вини.
Сохрани!
Під загрозою деформації
Все сприймається у проекції –
Від кремації й ексґумації
До реакції та ерекції.

(Сохрани
при терновім вінці,
ІНЦІ!)

Вічна книга. Над нею – крига.
Кожен геній в душі – ханига.
Чи поставлять батьків сини
До стіни?
Чи ж забули про апеляції,
Про полюції та поліцію?
Огороджують резервації,
Відчищають стару амуніції…

(Відверни
при терновім вінці,
ІНЦІ!)

Тут вихаркують чорну пісню,
Мертве тісто ногами місять,
Тут народиться Бог Війни –
Проклени!
Все підкорено сатисфакції,
Але, в принципі, світ – це фікція,
Де ґрадації й дефльорації,
І фіксація, мов асфіксія!

(Проклени
при терновім вінці,
ІНЦІ!)

НАРОДЖЕННЯ ЕПОХИ

Криниця плаває у небі
я грому брат
і знов живий
і заклинаю
всі на нерест
в заплави сліз
вина помий
це дикий кайф
хіба сьогодні
відкине хтось
такий розклад
під кашель дзвонів
великодніх
ірже розбещений
Пілат
тріщать нитки
заснули Парки
й пливуть
в коричневій імлі
бичі плутархи
патріархи
й червонопикі москалі
це дикий кайф
але нікого
не зіґнорує чаша ця
й стрибають
наче ґонококи
закарамзячені серця
від захвату
так буде завше!
але немов
нову модель
на тацю голову
поклавши
Предтеча вулицями йде…

ОСНОВИ ТЕЛЕФОБІ

Цей карий день не від Кардена
Пора Дніпра мов правда б'є
І сіється зола зелена
Така проста і незбагненна
Як чорт що душу продає

Цей дивний дар не від Діора
Дрімає Лель за ворітьми
Горланить "горлицю" Гоморра
А Бог розгадує по зорях
Модифікації чуми

Принадно стекло нерухомо
Чекає свят холодний світ
Класичні клани Оклахоми
І осока сестра оскоми
Благословляють мій прихід

Уламки скла замети квітів
Загородили автобан
І я записую до звітів
Скажений сабаш сателітів
І стиль і стан і страх сутан

Пора провалу перспективи
У призмі виплеканих площ
Крізь інвективи і активи
Літаючі презервативи
В долоні падають як дощ

Мов друга ніч Бартоломія
Сердець кастрація гряде
Вітаючи чужого змія
Кохання, віра і надія
Застигли в ницих па-де-де

У колодовбинах історій
Як брага бродить боротьба
А у моїй уяві хворій
Знов оживає лепрозорій
І сива цвинтарна журба

Спокуси кусень чорні вуса
Облуди шмат гидкий язик
В щербатім писку повернувся
Та віра ця не від Ісуса
І я найперший єретик…

АСТРОЛОГІЧНИЙ ЕКСТАЗ

Покровителю мій,
Водолію,
волію
олію
збити із сумнівів.
На шальках
своїх Ваг
зважу
моє
набрякле
від любові й люті
серце.
Де це
валандається сучка Діва,
котру ти обіцяв мені
взамін
за пляшку бурячанки?
Я до ранку
можу не дійти –
забув у криївці кріса.
Страшно у лісі,
страховий поліс
ворогам не вказівка,
але трупи їх пахнуть солодко!
А ти все белькочеш про спокій.
І, врешті, маєш рацію,
а значить – плати!
“Це кльово – вмерти за націю,
Лиш де її віднайти?!”
Я знайду.
Не журися.
Лий воду.

Знаю,
тобі й
справді шкода
мене –
вічного гайдамаки.
Рибами,
Раком,
прахом
хай ця хвилина сиплеться,
як зорі на шибеницю.
Але ще є час,
а десь дуже глибоко – душа
і бажання позбутися втоми,
а від того –
прошу
наділи мене,
брате,
ковбасою,
косою,
осою,
сою
підсмажену
висип до ніг
замість манни небесної.
Сніг?
Ні.
Просто від бліх
і брехні
легше сховатися в Сонце,
яке не зійде ніколи.

То ж прихисти мене,
синьоносий Водолію,
під тінню порожнього місяця.

НОСТАЛЬҐІЯ ЗА ДИТИНСТВОМ

Квіти
квоти
квити
кванти
квас і ковбаса
статус кво
круті куранти
квилять в небеса
кволі ківі
Кобо Абе
курва кавалер
спить в намулі
супержаба
а царенко вмер
на Кавказі
в кавалькаді
квацяних чобіт
кава вовкові
не вадить
спить в намулі світ
Квебек
Кавнас
все до купи
клин кує коваль
гай
вставай
Царівно Згуби
ква
ква-ква
ква-ква

ТРЕПАНАЦІЯ ДУШІ

Хвилі хурделиці
мов хрускіт хрящів
харкає кров'ю кожен слуп
холодно нам і псам
і навіть цибатим хунам

у вічі вечора
вилився вітер вермуту

а в теплій кімнаті
де багато напоїв
і лише один набій
(на чорний день)
руки як ріки
течуть звідусіль
перетираючи
між кострубатими пальцями
атавізми зітхань і бід

саломани слухають
шарварок шизофреників
рогоносці розгадують
конфіґуративні кросворди
конфуціанства

а я – безнадійно зіпсований зуб
між вами такими блискучими
дантист на урльопі
Дантес у історії
кастет від кохання розкис
калабурцем котиться
колесо кари

велеречиво вечір
вирячив очі

на толоці знемоги
стою з просвердленою душею
бо єдина красуня
котру ніяк
не вдається знадити
має дивне
й тремтливе ім'я
М А Р А

ІЛЮЗІЯ ПРИСУТНОСТІ ГРОМУ

Василеві Кожелянкові

Голосом ранґу Карузо
Розтривожу рабський рій
Ірраціонально-сентиментальних
Майстрів мастурбації

Грива ранку
Розкуйовджена розпусницями
Іржання гикавка з похмілля
Мерзота (бр-р кажуть діти)

Галасом ринку брудного
Розговілися торбарі
І пригощають баварським пивом
Мародерів із МВС Московії

Грюкай хоч головою
Ризиковано відчиняти
Істинно говорю вам
Маю таке право (лівих пасажирів відшив)

Гнів Бога – небо на цурпалки
Радість Сатани – матиме товариша
Імпресіонізм імпрінтингу
Молоко матері молитва мило мотузка

Громадський рейтинг
Речників ідеології
Ідолопоклонництва
Мусить вирости

Ґратулюю гортанним “гаразд”
Розповсюдження гормональних піґулок
Ідентифікованих з відбитками очей
Мого янгола – хоронителя

Горбик непомітний
Ракової пухлини
Інсталяція істеблішменту
Марноти і ловління вітру

Гротескно грізні ґрізлі абсурду
Розчулено гризуть астральне тіло
Ірода, волоцюги, п’яниці (себто поета)
Мированого кров’ю самого Сварога

ДЕМОНОЛОГІЧНА ПРОСТРАЦІЯ

Вістря вітру і віра ватри,
зойки запроданців
звеличують Зороастра,
танці мансі
і ханти-мутанти –
море марень,
а душа – як порожня тайстра.
Ось шандар-шарамига
шепелявою шаблюкою
шинкує пожовтіле сало.
А по стелі
знову щось грюкає –
щезло би та пропало!
Знову пора ставати на чати,
хтось би налив,
бо в голові заморочиться…
Але сипляться в кухоль
злидні та потерчата,
мов тютюн з капшука
посоловілого запорожця…

ФРАГМЕНТ ПРОЩАННЯ

Плачеш?..
Плач…
Слухай, а де мій плащ?
Десь пожбурив учора сп'яну.
Не бачу обману.
Я просто іду
тобі і собі на біду.
А якщо, кажеш, буде дитя?
Пробач, це життя,
мушу їхати далі.
Народиться хлопчик –
назовеш Богданом…
А по-батькові?
Звуть мене Вихором,
якого вулиця виховала.
А ще?
Сумне і голе
буре осіннє поле
з першою памороззю.
Такі мої парості,
з такої землі.
І взагалі –
життя – це суцільний ґендель.
А я легенда.
Для тебе, для інших…
Вірші? Які ще вірші?
Долю римую –
та й то не свою…
Прощавай.
Чи як там у вас –
адью!
Дасть Бог,
Не зустрінемось більше…

НОВЕ В ТЕОРІ ФАЛІЗМУ

I

Коли в годину пік
чи іншої масти
тролейбус викашлює тебе
на бруківку
ти набуваєш форми фалоса
якого довго терли мийкою
але ти наджинджурюєшся
розгладжуючи комір
як крайню плоть
і коматозно посмикуючись
прагнеш кінчити
щоб запліднити
цю вулицю
раз і назавжди
корчуваті констеблі
перепрошую мєнти
шманають готельних шалав
і їм пофіґ
твій акт
за величчю рівний
самоспаленню
а може котрийсь із них
курячим серцем відчув
що батько твій
Сокіл із Ирію
власне
і це їм пофіґ
мальовані мінімаркети
торгують презервативами
написи на віконцях
“Только для хохлов”
а нижче те ж саме
на ідиш
та батько твій

Сокіл із Ирію
і в тебе народиться син

II

Ти лізеш у вушко голки
якою лататимуть небо
і слухаючи
несхибного Нострадамуса
доходиш глобального висновку
що місто згори
подібне на піццу
або на купу
блювотної маси
звично шукає себе
але в моноклі прицілу
з’являються
то ґонористі цапки
то нікчемні щурі
сіпаються
подзявкують
“Слава Україні!”
(сала не доїли?)
а душі на ганьбі замішані
навіть набоїв шкода
а живими залишити
люди не простять
і слухаючи
несхибного Нострадамуса
знаходиш глобальний висновок
що поступ
є боротьбою
з нікчемами
котрі прагнуть зсукати
закони
для дітей
Сокола з Ирію

III

Занапасти зіниці зоною
Зорґе повісили
щоб не служив москалям
Навуходоносор
гилить як м'яч корону
у фалічно-гіперболічний
бедлам
ти знову тут
на грішній землі
де рими бігають
як таргани по столі
але жити не так хочеться
як треба
і тому ти лихий
тільки на себе
але
болем благословляєш борделі
баксами обліплюєш
дупу бродячого барбоса
від Трахтемирова до Делі
і навіть значно далі
твої покоси
і у джунглях стежки
прорубані твоєю сокирою
дитино
Сокола з Ирію

IV

Ти закоханий ідіот
що у хвилини прозріння
згадує:
я ж бо один
як перст

як фалос
у кутках зітхають компостери
і зараз
тролейбус тебе викашляє
біля під'їзду
з фресками "Петя поц"
і "Україні волю!"
(енергетична єдність понять
флюїдальна суґестія істини)
кухня
вікно
напівперетравлена піцца міста
чорний майонез сутінків
мабуть з'явиться
граф Дракула
лірика
і тільки вітер
неначе п'яний
Василь Кожелянко
блукає вулицями
розшукуючи свою коханку
тож тріюмфуй
він твій брат
бо теж є сином
Сокола з Ирію…

ЕЛАСТИЧНА ЕЛЕГІЯ

Брудні, безпорадні, бліді бабії
Липкими губами торкають повітря
А ти – тільки син їжака і змії,
Мета твоя – смерть, а знаряддя – півлітра.
Ти бачив і знаєш, й тобі не з руки
Дивитись на неньку в приціл акеема.
З Туреччини жуйку везуть чумаки,
А рибу із Польщі. Бо сіль – не проблема.
Щоправда, буває насниться Ван Ґоґ,
Та бритви нема – й борода наче дратва.
І скрізь є Люципер, і казна – де Бог,
І в горлі замерзли молитва і клятва.
Ти встиг. Ти усе зрозумів і зумів,
Шліфуючи серце, як жовнірську бляху.
Тому й не шукаєш залізних стовпів
І ніц не радієш Чумацькому Шляху.
То ти чи не ти? То регочуть коти.
То березень? Дідька! То вітрень і сніжень
Несуть по світах виконавчі листи –
Нікчемні шматки траханин і маніжень.
У капищі Лади струхлявів кумир,
Венеди жвендять, що заснула Вандея,
А дурник якийсь в картузі набакир
В степу зосереджено бавиться цвея.
Й шепоче в екран екстрасенс-педераст
Що думи – то дурість, а сум – Монтесума,
І ти визнаєш, що потоптаний ряст
Смердить, як припалена свічкою ґума…

ПІСЛЯ СПІРИТИЧНОГО СЕАНСУ

Урвителі долі
ревнителі поля
босими болями
душу наповнять

Череп раба
медіум щез
кличе клятьба
стати дощем

Вір веремія
снів порожнеча
лає Месію
п'яний Предтеча

Веди води
чорні коти
біла біда
кров молода

Місто без парасолі
ніч розмокла
спокій смертю просолений
як меч Дамокла…

* * *

голос отруєної землі
одинокий в пустелі
бархани котрої
пронизливо дивляться
в сьогодні
мільйонами чорних впадин
наших
колишніх
очей
і нікому похоронити
останню дніпровську русалоньку

* * *

Під вікном моєї хати
Ясен із кленом.
Косу б поклепати –
Місяць не клепана.
Оглянути б лагідно
Брость із порослю,
Траву, що ладна
Сягнути до пояса
Й немов зазива:
“Пора косити!”
А хіба трава
Не хоче жити?..

РАНКОВИЙ ТАНОК РУСАЛОК

Ще світанок не догорів.
Ти сніданок для комарів.

Храм угорі, як меч,
ґранню стала трава,
тобі облизує мешти
кобиляча голова.
А туман стікає з гір,
як сперма з жіночих грудей,
тому, коли кисло й гірко,
тікаєш сюди від людей –
отих – заздрісних, лютих, бридких,
але чомусь – твоїх!

Ще світанок не догорів.
Ти – сніданок для комарів.

І поки не бачать тебе
ті, що вийшли з ріки,
уявляй Карпати Тібетом,
погладжуй зав'ялий кий,
ти – символ одвічний страху,
а тут – ґазда, бо – арій
(але впіймають –
всеодно затрахають
і висушать на гербарій),
тому повертайся до тих –
заздрісних, лютих, бридких, –

але завжди твоїх,
бо й серед них
трапляються іноді в і р н і.

Ще світанок не догорів,
ти повірив й назад побрів…

АРІЙ ПРОЩАЄТЬСЯ

Як це часто буває, як рідко –
Раптом падає вибір до ніг…
Я сьогодні нап'юся, як дідько,
І рабів відлупцюю своїх.

Я тобі подарую півночі,
А півночі віддам самоті –
Шліфуватиму свастя золочене
На шоломі, мечі і щиті.

Я молитимусь Сонцю Всевишньому,
Під його благодаттю засну,
Ти мене зрозумієш і вибачиш,
Що шалено кохаю війну.

Побажай мені ніжної смерти
І багато питної води.
Я упертий. І дуже відвертий –
Хочеш жди,
а не хочеш – не жди…

АВТОЕПІГРАМА

Пси місяць кусають
немов парубки калету
хоч у мріях їх куцих
зринають котлети
а я повз них
ледь ногами плету
бо горілку люблю
як і всі поети
а поряд захоплено
йойкає і гопкає
українська (sic!) лярвочка
із безоднею в очах
а те що мене бачили
з ефіопкою
є абсолютною вигадкою
ворогів-невдах
і взагалі
я з честю несу чин націоналіста
хоч і трохи контужений
але здоров'я нівроку
а якщо серйозно
то вулиці цього міста
ще довго пам'ятатимуть
мої кроки

СЕМАНТИКА САМОТНОСТІ
(цикл)

AB OVO

Крик крематорію
чують чугайстри
падають айстри
свинцем поцяцьковані
гицлі гаврики ґанґстери
кохані тупі зацьковані
крила кують курвам і коровам
а поміж них підступно затерся
як метастаза пухлини любові
як інтеграля системи безсмертя
хлоп бородатий
з душею нарозхрист
чорною від нікотину
червоною від сорому
благодатна порість
(коростява користь
щоби ніколи
не стало солодко)
у день несудний
в засадний вечір
тече солома
за обрій слиною
і все дешеве
й тупе як вавчер
і всі холодні
і навіть сині
і все це поруч
і все це мимо
крик крематорію
чують гноми
русалки плачуть
регочуть міми
і я прошкую
не я а втома

MORITURI

Мій колєґа Каліґула
любить коней

пряжкою від уздечки
із-під нігтів вишкрябує бруд
гей долиною гей
наші з люфами йдуть
когось несуть
когось на щось проміняли
ґевали

а десь окремо
попри теми леми й дилеми
клени й антени
навмання без коня
(Каліґула вижебрав)
у сап'янцях
і тозі старій
Сергій

стій!
стріляти буду
хай йому грець
і короткий вік
хотів побачити
кулю в торець
а вона – не в той бік
скік!

Мій колєґа Каліґула
марить війною
самокрутки звиває
із міжнародних нот протестів
а попід горою

яром-долиною
могили безхресті
версти керсти
хто прийде
кого приведе?
сині очі з трави де-не-де

а десь окремо
де терни омиті від скверни
на руїнах таверни
лежить
під дощами і суховієм
те що було Сергієм
(Андрієм
Іваном
Степаном
Николою дідько хапай
словом нашим хлопом)

і блукають здичавілі коні
бо коли зарізали
мого колєґу Каліґулу
всі вони розбіглися
зі стайні

AD MAJOREM DEI GLORIAM

Я – не літера в алфавіті
я – це Бог
у безкрилому місиві мук
бо хто ще
крім Бога
скажіть
може жити
у кожному тілі
і завжди залишатись
таким одиноким?

CREDO, GVIA ABSURDUM

І бачив я – упала біла ширма.
І з нею шарм. Гортанно гаркнув ґонґ.
Домовички з червоними очима
Чиїмось серцем грали у пінґ-понґ.

Неначе князь, сидів набряклий жабич
(Мабуть суддя) й бульки пускав, як дим,
І виклично стовбичили обабіч
Криві скрижалі з іменем чужим.

Гібрид абракадабри і халепи –
Лилось вино із присмаком ропи,
А під ногами хрускало череп'я –
Усміхнені жовтаві черепи.

І бачив я на чорному екрані
Сильвету незбагненного меча,
А з обрію звисала як востаннє,
Немов черв'як розчавлена, межа.

І Всесвіт був засмоктаним і ниць им,
А там, де викаблучувався день,
Якийсь Іван у німбі й власяниці
Зубрив конспекти дідьчих одкровень…

MEMENTO MORI

Із першим снігом
приходить перша смерть
і ми
бавлячись у сніжки
радіємо
що нап'ємося на поминках
(на халяву)

із другим снігом
приходить друга смерть
etc…

десь на дванадцятій
пиятика
обридне до чортиків
і хтось запитає
"то де ж є любов?"

а у день
коли помре
остання баба-повитуха
землю подзьобає
віспа
проліскiв

NEC PLUS ULTRA

Дорогі дороги
дари дармоїдів
щедрі
як синці
на пиці алканавта
як жид-орендар
перед смертю
як мої світанкові пестощі
очі як ртуть
стікають з облич
квилить сич
кличе кличе
у ніч
віч-
ність
їсть
усе
крім свободи крові
осінні асенізатори
везуть гумус
наших дум і душ
(бум і туш!)
хто в домовині?
ще не знаю
мабуть пісня
про яку забув
помираючи
перший раз
топче дахи
лютий Перун
зазубринки струн
відчуваю на шиї
о екзистенціальна радосте
ти мене
вже не позбудешся…

* * *

захотів я стати вогнем
і став
але жоден дощ не зміг
мене загасити
захотів я стати дощем
і став
але жоден промінь
не зміг мене випити
і захотів я стати Сонцем
але не зміг
тому й залишився
таким безтурботним

а коли доведеться
стати землею
Сонце плакатиме
разом зі всіма

Із книжки

ДОРОГОЮ КРИЛАТО ЗМІ

* * *

Поки буде земля
Каганатом амеб аскарид
Я шукатиму дня
Я шукатиму дна безнадії
Але кажуть десь є
Три печери любов і санскрит
Там радіють веселики
Й гордо ридають злодії
Дух дороги яку
Торувала крилата змія
Я тривожно мовчу
Як мовчала стриножена Хортиця
Хай вагітні черниці
Шепочуть моє ім'я
А на сонці проріжуться
Очі сталевого Хорса

У ДЛИВИЙ У КЕНД

Гострі стріли соборів
летять у небуть
шизанешся від цього видива
вечір шкіру позичив у негра
пішла по руках молитва
і повітря густе повидло
як шмаровидло
але видно
ніхто в цю справу не втрутиться
крім Великого Чоловіколюбця
та й то не сьогодні
згодні
ні
тяжко-важко жити
в рідній стороні
коли на душі не нірвана
а рвана
рана
і самотність тече рікою
як на останнього жовніра
з гвардії Теночтітлана
після бою
гей-гей дана-дана
бо то шакали
мене чекали
а пугутькала
будь-кого
хто народжений у лісі
але мабуть ніхто
так витончено не повіситься
як цей шлях

імені Мого Завтра
і ніщо так картинно не догорить
як кохання неонова ватра
о довгожданна мить
коли тобі (ади!)
халвою стає халепа
і нічогісінько не треба
крім стріл соборів
що летять у небо
а влучають чортзна куди!

* * *
Колись мене
вітала сон-трава
зацькована
флюїдами могильників
і я зустрів
бездомне янголятко
змарніле і холодне від роси
тепер мене
вітає тільки дзеркало
засиджене комахами очей
і я зафанатів на клена
якому приснилося
самогубство весни

* * *

Ти сплутав душу із дощем,
Із серпня викроїв серапе.
На поклик карстових печер
Відгавкуються телеграфи.

А пси тебе боготворять,
Мов штунди бісову суботу.
І зір достиглий виноград
Ти перекреслюєш собою.

Знівелювавши “над” і “від”,
Рахуєш спогади, як гроші,
Й поволі танеш, наче слід
До храму Білої Мокоші.

ПЕКЕЛЬНИЙ ПРЕФЕРАНС

І я дивлюсь
в тузів хрестові очі
цей прикуп
щастя для рокованих
мовчу
невже гіркую стане гнрка
вістує чорний ельф
він знає –
пас –
і кулі полетять у вирій
а двері помиратимуть
навстоячки…

ПЕРЕДГРОЗЗЯ У РОЗРІЗІ

Спроектований у зіницю,
Розростається день, як гриб.
Першу хмару, немов плащаницю,
Понесли розбишаки-вітри.
Тільки явір стоїть на шухері
Літ, напевне, зо сім підряд,
І тому він такий зашуганий,
Що не здатен на атентат.
Сонця посмішка перерубана
Німуванням живих криниць,
Тіні коней Ілька-Перуна
Застигають на зліпках лиць.
Воскресає в дуплавім дубі
Чорнобог – жалюгідний злидень,
Й поспішає
мушва
до трупів
наче люд
до столів
на Великдень…

СВИСТОКАЗОЧКА

Свиснув рак у понеділок
фіть!
та його не почув ніхто
свиснув рак у вівторок
фіть!
і почув його дідо-рибалка
(розказав бабі)
знову свиснув у середу рак
і баба роздзвонила по всім світі
а у четвер
коли громада збіглася на берег
рак виліз із води
і показав усім
свій делікатний анус
який чомусь знаходиться на шийці
а що наслухались?
бабі дали по писку
дідові копанців
а розходячись
понуро думали
що пиво
завозять лише по п’ятницях

* * *

Осінні гейші
як мокрі кури
читають Євангеліє
шмаль покурюють
над чорним багаттям
обмерзлих тривог
і старий волоцюга Ох
ніяк не вкладеться спати
у комфортабельний свій пеньок
а мені сьогодні
(сам не знаю чому)
дуже хочеться поскоґотати
беззахисно босі й порепані
п'яти прощальних квіток

СУТІНКИ У СТИЛІ ЛАНДОЛЬФІ

Ти знищив занедбані знаки й ознаки
І вимріяв вимір вікнб відьмаків.
А жоден блажений відтоді не плакав,
Цілуючи губи зомлілих підків.
Бо кожен каліка дістав калькулятор,
А перший поет по етапу пішов…
Мне пальці пергаментні пан прокуратор
І захід стікає, мов праведна кров.
А ти щось торочиш і тьмяно пророчиш
Засмоктаним зайдам золу золоту.
І знову нічого забути не хочеш
У світі, підбитім як лунь, на льоту.
Тому й відмовляєшся ти від офіри
Для міста, в котрім, як бридкі черв'яки,
Паруються монстри й храмують вампіри,
А діти слухняно плюють на свічки…

* * *

Ти сльоза свічі
котра
під парасолькою тендітної долоні
бігла вечірньою вуличкою
ти стеаринова кулька
загублена у снігу
сірому як знемога
ти ще з'явишся колись
але я вже в те не повірю
і плюнувши в очі кесарю
(бо йому його)
побреду шукати Атлантиду
яка давно на небі
ані регіт регулювальників
ані стогін стоматологів
не відлучать мене від ідеї
ритуального засіву жита
на місці загибелі Велеса
вельми великого і вололюбного
основоположника веґетаріанства
і якщо мене покохає
завсідниця шинку на Лисій горі
я не стану ображати Бога
(бо Йому Його)
а дам вам
десять десятків
білих заповідей
закумульованих у сльозі свічки
що стала стеариновою кулькою

ОСТАННЯ СТАДІЯ ЛІТА

Я виник із магічного кута,
Що є тупим і гострим одночасно.
Доріг чортма.
Й гора така крута,
Що спробуй лиш замріятись про щастя!
Радарним рейдом грейдерних регат
Валують зорі й пастир їх рогатий,
У темний сад біжить маркіз де Сад
Із перепою смачно поригати.
Й мені пора стрибати через тин,
Бо пес далеко. І неначе рану,
Він лиже білі ноги балерин
Нічного ірреального туману.
Тополя прагне любощів і мук,
Та поля не роздрухати нікому,
Бо я не встиг.
Омана і амок
Переросли у чорну глаукому.
Й русалки поховались в очерет,
А з ними доля – сикса й замазура.
І вже нема повернення вперед,
Бо мандриком вдавилася зозуля…

РЕФЛЕКСІЯ

Напередодні посту
вітер вельони рве бо
паралітичним поступом
насуваються верби
котрі не пішли у вогонь із причини
нетерпіння старої як відьма ліщини
а після теплого Олекси
буде погашений
кожен вексель
і звідсіль
вже ніхто не поїде по сіль
але поки в мармурові вуха
рафіновано закатованої зими
двоголові орли не шкребуться крильми
спить спокійно Сторож із Тухлі

РЕФЛЕКСІЯ-2

Це просто так. Оштипочок надії.
Це просто ні. Мовчання на зубах.
Від осені оса осатаніє.
І раптом – бах!
Це, мабуть, Річард Бах.
Ламай вітри. Чоло від ночі витри.
Ти винен всім.
Закресли “даждь нам днесь”.
Хай падають пюпітри і палітри,
Нехай мигне останній камінець
У твій город.
У дихавку, у скроню.
Це ж просто так,
це, вибачте, чухня –
Підняти закривавлену долоню,
Як прапір знівельованого дня.
Й уздріти знов фатальну ту дорогу,
Де синій сміх й сопух від семиряг,
І смачно промовляючи “Нівроку”,
Нетяга-волхв затоптує твій страх…

ПРЕЗЕНТАЦІЯ ПІРАМІД

Панове, на вас дивляться віки
очима псевдожебраків.
А я – Наполеон навпаки,
якому начхати на суд віків.

Нехай невблаганно й нещадно
від бажань капшучиться тіло.
Вдосталь напродукували нащадків
предки осиротілі.

Ви такі ж, як і я невічні,
ви любов'ю ведмедя мічені.
Ви ж такі, як і я могутні –
курварі, розтелепи, трутні.

Поки тиша гримить, як старе відро,
а нові – зневірою повні,
вам у пики цементні хлюпає кров –
то падають з кручі коні.

Хіба ж не пора (як з горою гора)?
Це перше козання Марени і Ра
й на диво просте накликання добра,
нехитра діточа гра:

Засмійся, Андрійку,
дам копійку!
Оксано, не глузуй,
бо посаджу на…пень.

А поки рекламують дистриб'ютори і гіди
нові контрацептиви і тампони,
десь зітхають недобудовані піраміди,
як банальні національні тополі.

І вам – потенційним трупам і зекам –
ніколи не второпати істину надважливу,
що ранок – це вечір у дзеркалі,
муміфікований на перспективу…

ПАМ'ЯТІ ВАДИМА КОВАЛЯ

А сніг мовчить і просить крові.
Це переконливіше, ніж
Розумування випадкові
Про шамбалу, судьбу і ніч,
Коли юрма холодних свіч
Оголює каркас любові –
Якщо сумуєш, то поклич!

Бо завтра легше, ніж учора
Перебирати чотки сліз.
Потужний пензель Сальвадора
Спромігся тільки на ескіз,
Відгуркотів чумацький віз,
Непевний, наче непокора, –
Навскіс. Напевне, під укіс.

Жінки, поеми і базари,
І ти. Але куди ж іти?
Виблискують, як окуляри,
Недорихтовані світи.
І ці мости, і ці хрести
Для незаслуженої кари –
Як важко, друже, їх нести!

А Бог мовчить і просить слова.
Ти ж відповів – нема війни.
Хай смерть – красуня ґонорова
Відпочиває. Наверни
Гіркої шклянку рідини!
Ти посміхаєшся, бо знову
Кружляють поряд наші сни…

ГОСТРІ НАСПІВИ

з елементами патріотизму

Мовчання подібне до рабства. Повір.
Бо слова нема. Тільки труп його – титла.
І знов імена блюваків і повій
З'являються на реставрованих титрах.

Примара вікна. Золота давнина.
За рогом принишкли весна і війна.
Під перекис водню лягла сивина.
Я бачив, як сонце пожерла стіна.

Як спогад колюча, холодна, мов гад,
Стискає двигун роздратована плазма.
Й потужним потоком сакральних сонат
Відлунює регіт старого Еразма.

Ото ж бо воно. Дурнувате теля,
Я правду зненавидів, кривду прокляв.
Та ходить кручйної рідна земля,
Де кара і жаль, себто Карна і Жля.

А ти? Не впізнала? Стрибай і радій.
Я знову живий. Це надовго, кохана.
Дивися, цей серпик у хмар бороді –
Як посмішка мною ж забитого хана.

Ми чисті й нагі. По модерному – ню.
Від чахлика туги тебе я звільню.
Астрологи завжди морозять фіґню.
Які в біса зорі? То сльози вогню…

А в ліс парадоксів, де круки й краки,
Німі, очманілі від черг і базарів,
Закохані в мене і волю жінки
Прошкують стежками останніх мольфарів.

Не треба вина. Це одвічна мана.
Врятує Вкраїну лиш кава міцна.
А як же, спитаєте, зброя ясна?
Багато іще в лейкоцитах лайна…

Повстання і повсть. Чортория і рай.
Жуй сало. Викохуй під шабельку шию.
І знов за свободу для бидла вмирай.
Накриють китайкою. Лайкою вкриють.

І буде калина, верба і полин,
І хрест із сухих ґудзуватих пражин,
І знов ти у цім чистім полі один,
Нє вспомніт тєбя окультурєний син…

Мовчання подібне до рабства. Йому
За щастя друшляти між дахом і страхом.
Так спить після цуйки немитий румун
І марить про свій триколор над рейхстагом…

ПАТЕТИЧНИЙ ЕР-ЗАЦ

бра
портьєри
нам пора
до інкоґнітої терри
пря
бар'єри
і зоря
засвіт встали волонтери
мушкетери
флібустьєри
(козаченьки сплять як живі)
гей стара
давай борщу
селери
і ще якоїсь холєри

але завтра тотемний щур
(пек йому і цур)
на вусах
причмеленого дощу
позбирає
крихти
нашої ери
і кудись понесе
все

* * *

Ти вже не кличеш, а біжиш,
Весна – прадавній твій притулок,
Де сірий кривиться шпориш
Від зір, неначе від піґулок.
І дідько з ним, що таїна,
І що незвідані простори,
І що солодшим від гівна
Буває в нас хіба що горе.
На ритуальнім рушнику
Твої хрести безмов'ям тільні,
Ти знаєш, що "кукурікэ"
Кричать лише господні півні.
А за фантомами клепсидр
Сплять ієроґліфи пророчі,
І засихають, мовби сир,
Твоїх пісень циганські очі.
Ти сплюнеш і промовиш "Ще!",
І зрозумієш – це ж віддавна
В худу шпаринку світ тече,
Плаксивий, наче Ярославна.

ВЕЧІР З ДОНОМ КЕХАНОЮ

Приходьте. Завтра буде весело,
По відику прокрутять вестерн.
З вертепу литимуться версії,
І набухатимуть оркестри
Хронічним жаром, сизим жиром
Й колінкуванням пред кумиром.
Ти посміхатимешся: "Добре!"
Воскреснуть обрії і обри,
Прозріють крези і кроти,
Непевний тан, нервовий тик,
Всепоглинаюче кохання –
Ти маєш рацію, Кехано!
Давно пора, й мені пора
Чужих не слухати порад
І вірувати в чорні числа.
Усе збулося і прокисло,
Як мрії вічного Лотрека.
Це спека, спека-небезпека,
Це Спенсер, спонсори і спокій,
І ти – усміхнений, жорстокий,
Недооцінений, захланий,
Ти маєш рацію, Кехано,
Апологуючи blitz Krieg.
Ти переміг, скипає сніг,
І давні рюмсають листи,
Течуть, як сльози, крапки й коми,
І всім колеґам до п…,
Що знов горять мости й пороми.
І вже ніколи, як тоді,
Не змеле Кожум'яка змія,
Закриють балухи тобі
Глухі Жура і Ностальґія.

Навіщо так? Не треба так.
Зліпи з багна собі п'ятак,
Щоб в чорта викупити душу.
І на скрижалях Гіндукушу
Надряпай сатурнічний знак.
Не сала, а конини смак
В тобі відчистить Аріяну –
Які ж ми мрійники, Кехано!
Банально? Інших слів нема,
Бреде навпомацки зима,
І, утікаючи від неї,
Немов сізіфи, скарабеї
Штовхають кульки наших доль.
Жирувий висвітивсь король,
Як маячня, як привид крука,
І ночі сповстана перука
На дривім ратищі звиса,
Мов Неминучої коса.
А ти смішний, довготелесий,
Не для кіна і не для преси,
Встаєш і танеш у пітьмі,
Й секунди цокають німі,
Мов Ґеліусові колеса.
А придибенцію вікна
На ноти не переколоти,
На стелі пляма від вина,
Як символ втраченої цноти.
І доведеться до зорі
Клечати спухлу душу маєм,
Аби прозріли кобзарі
Й ціпки на ріща поламали…

ВЕСНЯНИЙ МАРАЗМ

Сергієві Жаданові

Я люблю показувати язик
чужим жінкам
я вірші пишу
на стінах міських сортирів
я найввічливіше слово "хам"
із небуття мов Шліман Трою вирив
я першим подав
на президента до суду
що вуха його
не відповідають арійському стандарту
а останню в Україні
варену ковбасу
пожбурив на стіл
як козирну карту
мене обіцяли посадити на ланц
і тричі на день
ідеями годувати
а якісь місцеві
Гільдештерн і Розенкранц
кілька разів вештались
біля моєї хати
тоді я полюбив себе
і оцінив на "п'ять"
а щоб збільшити славу
свою величезну
я вилущився з ясиру ваших понять
і еміґрував
і став як Винниченко
з тих пір змінилось на краще
людське існування
розпухли біржі
від пропозицій щодо роботи
підвищились надої
і культура платонічного зґвалтування
і відчутно знизилася
народжуваність ідіотів

АНТИАНАФЕМА

Гриваню мій, неси мене, неси!
Скрипіння ґрат умерло під склепінням.
Я випустив розлюченого півня
З уламочка свяченої лози,
І відновив первинне поклоніння
На місці злюбу Сонця і роси.

А стяги, наче випрані труси,
Приречено на жердках тріпотіли,
Де привид нездоланного Атілли
Кроїв робачу долю на паси,
Бешкетували в стиглих травах віли
На місці злюбу Сонця і роси.

Прокляттями вдавився муедзин,
Заплуталися в ризах ієреї,
Із портиків новітньої Помпеї
Розбіглися кумири, наче пси.
Я манускрипт Магабгарати склеїв
На місці злюбу Сонця і роси.

Коси, Марено, праведно коси,
Моїх кобіт влаштовує жалоба.
Нехай на вістрі Жоржа-змієфоба
Аґонізують ліверні часи,
І з витязя стече тавро холопа
На місці злюбу Сонця і роси.

Чого похмуро морщите носи,
І трете очі? Бачите, уперше
У горловині чортової верші
Прорізався, як меч, дев'ятисил.
Вам ще не раз насниться дивний вершник
На місці злюбу Сонця і роси!

* * *

Я вистраждав. Завірилося шкло.
Імперія. На виздиху володар.
Поміж дорійських пещених колон
Сторцується нетесана колода.
Я висміявся. Виіржав. Авжеж,
Я знаю, як збуваються пророцтва.
У поблисках пожадливих пожеж
Висить душа, орантами обросла,
Й нечутно ночі ниточку пряде.
Це неминуче. Це надчасно, хлопче, -
Усе земне у небо відійде,
Усе небесне хтось у землю втопче,
Крім Сонця. Бо, стікаючи навзнак,
В мені його амброзія загусла.

… Так плакав захмелілий Залізняк,
І так мовчав тверезий Заратустра…

* * *

Вийду з негоди – привид пророка
І подивлюся страшними очима.
Так вам і треба – під мохом зірок
Вже проростає магічна мачина.

Можна чекати на третє пришестя,
Можна заснути й забути Карпати,
Але ніколи пробачливі жести
Не відшкодують вельможності втрати.

Першим не хочу, бо втіляться перші
В тіні богів – до нудьги імпозантних.
Краще я встигну побачити пекло
Й вам, недолугим, його показати!

* * *

Цей місяць пам'яттю кривий,
Відунка правди не сказала,
І пальці чорної трави
Лоскочуть горло Світозара.
А ми, напевне, не одні,
Кому навіяні принади –
Лічити кола на воді,
Ловити долю в зорепаді
І усміхатися. Агов,
У пристановищі печалі
Ми питимем лелечу кров,
Бо всім вина не вистачає.
Ми будем вічними, як мста,
Ми ще покличемо до суду
Всіма забутого Христа
Й благословенного Іуду.

* * *

Моя весна веслує проти хвиль
І вимагає реготу зеленого.
Я народився нині. Я живий.
Навічно ототожнений з Селеною,
Зриваю з ока (третього) більмо.
Більмо – то біль. То зсув після контузії
(Ми летимо, ми знову летимо,
Неначе кулі, виригнуті "Узі").
Доволі, не бажаю, я не тут, –
Земля згодилась мною повечеряти.
Калини, верби, інша каламуть
Схилилилася над повним (поки) черепом.
Гай-гай, то кайф. Хай крижаніє мить
Над милими, чужими й тупорилими,
Бо все одно ніхто вже не простить
Моїх гріхів – намріяних й творимих,
Накоханих, настріляних. І все ж
До прихистку, спочинку, супокою
Ці вірші, мов корогви, понесе
Чота кобіт в упівських одностроях.
Аврал! Алярм! Та чхати я хотів!
Я на велику шану не набігаю.
Я анґелом загублених рядків
Зійду на вашу чорну ставропіґію!
Нап'юся в піст (хтось видасть або з'їсть)
І закохаюсь у живу Офелію…
Уперше захлинеться благовіст
Від реву Того, що сидить під скелею!

ПРОСТО ВРАНЦІ

Слова, я не вірю, що ви вже воскресли,
Це просто звичайне похмілля.
Коли тріпотять перепалені нерви,
В кохання пірнути посмів я.

А завтра, напевне, настане Нічого,
Прощальна дощу літурґія
Оплаче гарячого листя свічою
Великого свуго Сергія.

І хтось у корчмі вип'є лівого віскі,
А поруч на соннім базарі
Блукатимуть вічно, як Ельмові іскри
Очей моїх привиди карі…

* * *

Ти стала моєю коханкою, осене,
Гіркі поцілунки твого листя.
І я ні в чому не помилився,
Розриваючи зі смертю зносини.

Я знов легальний і легітимний,
Такий фатальний, такий інтимний.

А насправді – це легко лишатись невінчаним,
Дико вільним (душа під колодкою).
Мабуть, вічність тому і назвалася вічністю,
Аби бути такою короткою…

* * *

Пророк рече, коректор править –
Закономірність в цьому є.
Та кожен виняток із правил
Ім'я носитиме моє!

Із книжки

ВОЛОДАР ВОГНЮ

ПРОЕКЦІЯ ВПЕРШЕ

Нехай оминають мене світлофори,
Обридливі, мов папарацці.
Найлегше від смерті отримати фору
І “Оскара” в трьох номінаціях.

Зненацька, як цяцька,
гульба гайдамацька
Закрутить ґевала в окропі.
Та погляд – як погад
і усміх – як маска,
І серце – не серце, а попіл.

Нехай зеленіє туман тютюновий,
І цюра клене отамана.
Сьогодні бажання ворожої крові –
Омана, омана, омана!

За “так” ухоплюся,
бо в енному стані
Є “ні” – радикальна лексема.
Судилось злітати мені в здивуванні,
Неначе брові Поліфема.

Грізніше, лютіше, могутніше, вище,
Щоб дідько калбтав на сполох.
Я – камінь, я пташка,
котру вже не вивчить
Ніякий чумний орнітолог.

Дивіться – я тут, я відбитків не витер.
Чудний? Навіжений? То байка!

Для вас, як орґазм,
цей жидівський гармидер
На тризні Великого Батька.

Не можу, не хочу на рівні общаса,
Не звик, не навчили, не личить.
І не біомаса,
а раса Тараса
Мене на князівство покличе!

АТЕНТАТ НА АГАСФЕРА

Завше – сюди і ніколи – звідси,
Тиха надія поволі сконала
Із-за осики мружиться місяць
Оком старого Сарданапала.

Тут перешкоди, тут заборони
На телеграфи, на телефони.
Квіти на перше, терня – на друге, –
Свято сьогодні – похорон туги.

Втрачено відлік. Я – наче відтиск
На голограмі готичного квітня.
Але я здатен знесилити відстань, –
Велич примарна, наволоч вічна.

Доля заклята, воля захлана,
Може постане привид кохання?
Клич-но до себе, маєм бухельце,
Кров, як корозія, вигризе серце…

Правди хотіли? Маєте правду.
Я анульовую грамоти вірчі.
Жужмом жбурляю,
мов факси і прайси,
Богом і чортом мічені вірші.

Не проминути, не задрімати, –
More millennium – млява химера,
Тут закодовано три атентати,
Три атентати на Агасфера.

Варто мудрішати. Я вже великий.
Термін рубіжний таймер відцокав.
Легко на когось пам’ять звалити
Й бути собі, як Ісус, жорстоким,

А на дорозі до того притулку
Перші свої черевики стерти…
Тільки пророкам, а ще придуркам
Душу зігріє таке безсмертя…

ТЕМА ДЛЯ ГІТАРИ ВІКТОРА НЕСТЕРУКА

На розквіт "Срібної підкови"

Гострі мрії твої,
мов шпилі
на вежах,
Але все, що лежить
у землі,
належить
Трохи Богові, трохи тобі.
Далебі,
Набридають, мов нежить,
блазні та королі,
Затушовує слід
рафінований лід –
І ніхто за тобою не стежить.

Ти прагнув навчитися плакати,
Коли не тебе ображали,
Шкода, що не кожні лати
Крищаться під кинджалом.

Чуєш казку стару
про життя
щасливе?
Бачиш дні, як вогні
миготять –
грайливі?
Ти завжди забуваєш усе.

Принесе
Вітер літо і зливи,
сльози та каяття,
Чорний кінь небуття
повертає “гаття” –
Лиш для тебе це вже не важливо.

Ти мусив багато думати,
Жорстокості вистачало.
Але не всі обладунки
Крищаться під кинджалом…

НЕЗБУТА СПОКУТА

У серці полісу скипає помста,
У смерті пралісу таїться поступ,
У спеці літа своя зима є.
Ти загубився.
Тебе немає.

Ішли, мов гасли. Чекали Бога ще.
Це просто класно. Це трохи боляче.
Трагічні буки, тропічні туї –
Так має бути.
Хай дощ катує.

Хай дощ лютує. Він має рацію.
Він має фацу і радіацію –
І хоч до ранку під небом вистій, –
Ти будеш мокрим.
Але не чистим.

І хоч зубами скрегочи
Й заплющуй очі,
В душі дзеленькають мечі,
Як тамагочі…

ФАНАБЕРІЯ ПЕРШООСЕНІ
(кадри)

Напевне, мало бути все не так.
Це першоосінь кинула на картах.
І місяць, як знеславлена кокарда,
В любистковий скотився переляк.
А я питаю – варто чи не варто
В долоні затиснути долі знак?
І вперто перековую на жарти
Бажання вмерти. Істинний дивак,
Що жив колись хмільною миттю старту,
Не прочитав, як слід Камю і Сартра
І вирізав минуле, мов чиряк.

Напевне, мало бути саме так.

Інакше – чорна пляма і хана.
Бо слава ця – мов різдвяна петарда,
А спогади, в яких портфель і парта,
Змела Її Величність Сивина.
Хотілося, щоб чином все і фартом,
Щоб менше лиха, бруду і вина,
Дажбог, Венера, Вішну і Аштарта
Щоб поряд йшли. Але тонка струна,
Накручена для грому, а не арту,
В якийсь момент не витримала гарту,
Отверзлася бездонна глибина.
І того ж дня явилася Вона.

Її пришестя – Божа Таїна –
Раптове, як звитяга Бонапарта,

Так у момент, коли заснула варта,
Довічний в'язень шуснув із вікна.
Йому вже пофіґ гостра алебарда,
Бо попри волю смерть лише одна.
Є вітер, небо, є горілки кварта,
Яку потрібно випити до дна.
Дивись, фортечна падає стіна
Без розрахунків мудрого Декарта.
Я просто йду. І просто сяє карма.
І просто плаче битий сатана.

Так гірко плаче битий сатана…

* * *

Не згадуй мене як героя –
Не гинуть такі в полоні.
Мою нездоланну Трою
Минуть синтетичні коні.

І я замельдую час той,
Коли у маєтку Арея
Ніхто, крім Богині Щастя,
Сльози не побачить моєї.

А перед Вершителем Суду
Промовлю – сьогодні і прісно –
Є губи, які не забудуть
Циганської крові присмак…

ТИПУ ЛІРИКА

Хтось штрикав мені в очі
запаленою цигаркою.
На щастя – уві сні.

Це дійсно – велике щастя –
Думати про тебе
і знати запевне –
на 100, на 200, на 300 %,
що тобі до одного місця
(симпатичного, округлого, звабливого)
усі мої болі і нетрі,
печалі, вагання, боріння,
та інша абракадабра,
що гадючиться в астралі
кожної людини
і навіть найгіршої – поета…

Бо насправді я обожнюю тільки себе!

Так смертник обожнює кожну хвилину,
в яку його не повели на розстріл…

СПОВІДЬ НА ЗЛАМІ

Собі тридцятитрьохлітньому

Я помер 10 лютого
1999 року Божого.
Мені подякували люди.
Воріг – прийняв за хворого,
та і що йому, ворогу,
коли навколо
ні книжників, ні фарисеїв,
ні некрологів, ні есеїв,
ані Ґолґоти, ні хреста, –
лиш суєта і хрінота.

А думалось якось по-іншому –
щоби світ обцілувати віршами,
щоб кобіти тішились,
поети не вішались,
та не вийшло.

Тому:
якщо у Вітчизні (своїй) немає пророка,
я цілком пасував до цієї ролі.
Але помер 10 лютого 99-го року
без плащаниць і ореолів,
коли навколо
ні Каїафи, ні Пілата,
і ні Платона, ні Сократа,
ні гострих цвиків, ні клевця,
ані тернового вінця
і, взагалі, казна-що коїцця...

Жебраки промовляють з трибуни ООН,
президенти збирають в смітярках "бички".

Україно, ти тільки похмільний сон,
чорне Дзеркало-Навпаки!

Вірите? То слухайте.

Так не мало бути, так не мало статись,
Крути – це не круто,
старість – то не статус.
Бухбти,
буцім кохати,
пхати у що-попало – радість?
Для чого потрібен я був,
скажіть мені, мамо і тату,
щоб фанати в екстазі кричали
"Сліва, ти кращий!",
щоб шугнути у простір,
мов камінь з Господньої пращі?!
Як ще

вас переконати,
щоб не сміли мене воскрешати?
Я ж – не зомбі.
Мені добре тут, бо поряд – справжні зорі,
а ще Жінка, про яку ви й не мріяли,
коли з Дивом та Ладою просо сіяли, –
так-так, саме Відьма-польовиця,
і їй найсолодше спиться,
коли метеори моєї душі
у ваш прориваються світ.

Привіт!
Прии-віит!
П!р!и!в!і!т!!!

Занадто тихо.
Лихо за тином
принишкло.
Напевне, навіки заснуло.
А, насправді, ця ніч –
лише гільйотина,
що несхибно дихає
у потилицю минулого…

МАРШРУТ НОМЕР ТРИ

Тетянці

Аж дивно – так просто і легко все,
коли опинився в тролейбусі.

Озиратись стривожено – ліньки,
Залишатись в собі – незатишно.
Все життя – це тролейбусна лінія,
тільки в коло незамкнена.

Треба їхати, їхати, їхати –
до хати –
своєї, чужої – начхати
і знати
або відчувати,
що ти
поряд.

і нехай говорять,
і нехай дивуються, –
моя морока – морок,
а союзниця – вулиця.
Ця?
Саме ця –
напівзагублена в метушні,
теплим снігом зволожена…

Я уперше ішов по ній
літ за десять до твого народження.

ПОКОЛІННЯ

Друзям-дев'яностникам

Перша чарка завжди заходить як слід,
Третя-п'ята нічого, восьма повільніше.
У вінегреті студенток і слів
З'являється щось подібне на вірші
Або ж паліндроми. І все гаразд –
Ми такі геніальні, аж похрін метелики –
Недосяжні провісники з роду ґазд,
Що нарешті опанували відики-телеки.
Дуже хочеться жити, але є Вона.
І Вона не одна.І усі просять…
Хто сказав, що в минулім
лишилась війна,
Той знову прирівнює перст до носа.
Знаменито. І тільки година змигне,
Як пора забувати про упряж і віжки.
Та жахливо натужне і чарівно дурне
Це тримання на рівні,
це тривання у вічності.
Під визнання загальне
й пересуди пусті
Якась поетеса, ширша, ніж довша,
Окрилена оплесками, вилізе на стіл
І нудно читатиме поему про Довбуша.
Промовить їй хтось:
"Молодець, стара,
З цього приводу, певне, у мене
ночуєш".
І буде у них "любоффь до утра",
Але ти, Україно, ніц не почуєш.

І не треба. Бо ти розумієш сама, –
Це трагедія
й варто про неї кричати:
Для поета кожного поетки нема,
Тому і страждають звичайні дівчата…
…Вранці вилізе з торби
синій мистець
Й намалює звуки пунктирною лінією:
"Мужики, похмеліть, бо їй-богу п…ць!"
І нічого не вдієш.
І це є покоління…

НІЧНИЙ РЕ-МІНОР

Вічний володар Вогню, а не чаду –
Я не спроможуся плисти позаду.
Ніч пожирає кохань кавалькаду
Так безпардонно, так безпорадно, –

Але, віриш, я вистою
Під холодною хвищею,
Над горою найвищою –
Перед Смертю пречистою
вистою…

Може – не там, може навіть не з тими –
Серце, в якому заскалок і стиґми.
Де ж ви навчилися бути простими?
Хто мою правду без мене нестиме?

Краще, знаєш, я виживу
У незлагоді з тишею –
Заблукалого виведу,
А лукавого вижену –
виживу –

І залишуся сам у тривожній сльозині
твоїй…

Із книжки

ЦІЛУНОК БЛИСКАВКИ

СХІД У СХИМУ

Я став непомітним, виходячи з гри,
Нудні віршогризи – не свідки.
Я просто віднадив усі вечори,
Аби залишатися світлим.

На векторі вітру, в астралі яси,
Де пьтом стікають харизми.
Дістали мене часові пояси,
Глухі, як церковні хористи.

Це доля, це драма на цедрі листа,
Відлучення вічне від цицьки,
Коли запарфумлена днів гнилизна
Собачою помстою гицлям.

Це фатум, наврочений мій реченець –
Корінням вбирати й корою
Всю тугу набоїв за боєм сердець
Іще незачатих героїв…

Я зник. Розчинився. Відрізав хвости
Від ґонору, гніву і грому.
Бо сором оцей планетарний нести,
Повірте, зручніше самому.

ЕКСТАТИЧНЕ НАКЛИКАННЯ СТИХІ

Ваші верби воліють плакати –
Щирий щезник забув про жарти.
Вовком важче, ніж вовкулакою,
Але мушу. Ви того варті.

Тіні на стіні, черви у лайні,
На струні музика повісився.
Через вихідні перші відхідні
Підписала веселка-провісниця.

Неосяжність моя впоперек і повздовж –
Кличу дощ, кличу дощ, кличу дощ.
Тут немає новин, бо нема листонош –
Кличу дощ, кличу дощ, кличу дощ.
Дощику – дощику,
помий їх, обталапаних, трошки,
може подякують хоч…
Ага, дочекаєшся з радіо правди!
Кличу дощ…

Колінкуєте, лаєтесь, каєтесь:
Випив – вилив. Про долю поквилив.
Не дано вам помститись за Клаасів,
Не дано вам родити Ахіллів!

Гості не прості (лейба на хвості),
Холості набої в заплічниках
Або не простіть, або відхрестіть
Від своєї отари язичника!

Я багато осяг. Я прозрів. І отож
Недаремно цей кремінь гризу.
Крізь флюїди Перунових ватяних товщ
Кличу дощ. Накликаю грозу.

Блискавко, блискавко,
поцілуй мене просто в губи,
може легше буде
на все це дивитися,
вжитися,
влитися…

Ет, як досі не вийшло, то, певне, вже і не вийде!
Кличу дощ!..

СПІВЕЦЬ У СТАНІ

Дорога, мов цукор, укотре розмокла,
У сутінках мариться профіль Софокла,
Портретів якого не бачив ніхто.
І ти, усвідомивши факт цей спроквола,
Просіюєш сумніви крізь решето.

І поміж укляклих, дрібних, золотушних
Ти мусиш іти, як бовван незворушний,
Занадто святий, аби бути бездушним,
Бо воля, як віл, ще тупцює потужно,
Руйнуючи спілку полудрабка й люшні –
Нэ вже!

Жадаєш, жалкуєш, інакше не можна,
Бо далеч пророча і пустопорожня
Покличе, посмиче і в ніч утече.
А кожна росинка і зіронька кожна
Твоє оберуть за домівку плече.

Ти – ревний радар і похапливо ловиш
Мітичне відзвуччя всіх згарищ і скорищ,
Заповстану тугу забутих окопищ,
Архаїку хліба, модерн оглядовищ,
Освячені духом бандерівських сховищ –
На всіх не настарчиш, та стане надовше…
Оту вже!

СИМПТОМИ СУМНІВУ

Вже нічого нема. Ну хіба що скрипка
Затремтіла осикою. Певне, космос
Ненав'язливо, тихо, але нестримно
Свій оптичний приціл навів на когось,

Хто і я, і не я, і не тінь.
Але рано казати "амінь"…

Бо інакше не буде. В марудній праці
Пахнуть помисли світлі загиблим часом.
Підсвідомо чекають ґашеток пальці,
Червоніє обрій майбутнім м'ясом,

А у душах – мовчання і лінь,
Й рудименти нещирих молінь.

Через кригу і крицю, неначе ґрафіті
Проростають імперії в мить землетрусу,
На пекельній дорозі від Сонця до квітів
Я повинен зустріти свого Заратустру.

І тоді – може я, може – він
Підведем цю бидлоту з колін,

Хоч, можливо, вона і не варта цього…

Алюзія. Проект гімну

Циною пахне осінній цикорій,
В кожній молитві – клубок алегорій,

Чорно-червоні від чар чорнобривці,
Бабина осінь на висохлій сливці,
Серед ріллі – камуфльований грак…
Як ми хотіли, щоб вийшло не так, -
Песиголовці, запроданці, вбивці!

Раків пекли й почувалися раками, -
Хто назадгузь – у стезі не помилиться.
Тихо заплакали, перебалакали,
І на всяк випадок, прошу, підмилися, -
Всі ми такі, і нікуди не вив'єшся,
Вірна наложнице, ревна подвижнице –
Від Сяну до Інду і Ґанґу.

Пухне цирозом останній цикорій,
Гірко у лігві, та легко у горі,
Сизою смердю просяк санаторій
Цих інтернациків, цих інфузорій,
Що виповзаючи з п'яного сну,
Знову диктують поетам ціну
На вишиванки, тополі і зорі.

Нам промовчали в обличчя оракули,
Кожен побачив фортуни потилицю,
Довгі літа – мабуть жаба наквакала –
Злюбиться – змириться (скурвиться, скривиться),
Господи, що це? Вмирає, а дивиться –
Страдниця, горлиця, ключниця, книжниця,
Словом, Юкрейн радімий!

ОБЖИНКИ БЕЗ ОЗДОБИ

Любити. Плекати. Леліяти. Мріяти
Про те, що позаду біди.
Цих зерен так мало. Не смійте їх сіяти,
Бо виростуть Божі діти!

Не чули. Згорнули. Сипнули і вшилися.
Вже й осінь шкребеться до брами.
На те й косарі, щоб стерня залишилася –
Немає проблем з косарями.

І знов перепортане все й переграбане,
Межа з повитиці звита.
Стікає, мов сльози, мереживо бабине
На богодіточий цвинтар…

ВІСТРЯ ВИБУХУ

Таке мовчання – мов чавунний чан,
Таке чекання – схилене поштиво.
На тілі толу вив'юнився час
Пекельно пересушеним курсивом.

Секунди – мов літа і їх не сто –
Ось-ось мигне і блисне, і розквасить.
Це кайф – розлука м'яса і кісток,
Це наче в ліжку – вічність і ненбсить.

Як таїна народження слона
Із лона мухи – літньої докуки,
Розсипляться по літерах слова,
І сам Господь не зліпить їх до купи.

Так велено на вельонах і снах,
Так вимріяно в ніч на віях мокрих –
Я знаю. Я знайдинець. Зорний знак.
Апоплексично пруклятий апокриф.

Серед сиріт, що збіглись до воріт
У середу святу і свинопасну,
Поміж огидно сповстаних борід,
Що виснуть над талмудами на Пасху,

Я вивіркою вив'юся до Вед –
У лет Возів чумацьких і козачих…
А кожен, хто збагнув, що він поет,
Своє нове народження відзначить.

ВЕРЛІБРОВИЙ ПОТЯГ

Тривожно і тоскно в тремкій тимчасовості,
так і хочеться вдосталь
повиверлібрюватись.

Кожен крок цієї музики,
наче новий зуб мудрості
у пащі найбільного мурина
із рідкісним іменем – Ніч.

(Критиків, які тут шукатимуть риму,
попереджаю – це омана,
сливе хреститися треба!)

Жоден поважний архангел,
навіть фанат арідної архаїки
(знов щось не так)
не посміє сюди занести своє пір'я.
І не Пірр я,
щоб збирати колекції із перемог.
Фіть-фіть-фіть, тьох-тьох-тьох!

Відрик-підрик,
дай верлібрик,
брик!

Не хочеш, то вдавися ним,
захланий-захаласований,
аби знав, що і так не найгірше мені
в триакордній, тривожно-тривкій тимчасовості, -
можна вільно у вірш нажбурляти херні.

Отакі, панове, кльоцки!
Хоч не вдалося наверлібритися,
зате доримувався, курва, до ручки…

…Мабуть це єдиний ґеніальний твір,
що не ввійде до посмертного тритомника…

ДЕМАТЕРІАЛІЗАЦІЯ ЗАСТИГЛОГО РУХУ

Іванові Андрусякові

Нам, нікчемним, здається – підсніжники зовсім не пахнуть,
А вони лиш ненавидять цей аромат "Шанелі",
Нерухомі ножі – перво- й вічноосвячені пагони -
Оживають в зіницях і дідьчаться, наче шалені.

Але все це далеко, бо тут – геніальність бруківки,
Світлофори й сирени римуються тільки зі смертю.
Ми себе не знайшли серед цього бедламу, оскільки
Хтось ніякий зумів навіть рідкісні зорі затерти.

Правда, інші стоять на воротях в червоних чобутях
І чекають, допоки герої набої повистріляють.
За великим рахунком – наш світ недолугий і схожий на потяг,
І чим далі він їде, тим хочеться більше вистрибнути.

Це, звичайно, банально, безлико, безруко і баста –
Западаючи в тишу, мурмилити щось про литаври.
А втонути у Леті, у літі, в шизі шалапутного щастя
Набагато поважніше, аніж щодня мимо всіх пролітати!

СІЄСТА ІНТОКСИКОВАНИХ

Олегу Солов'ю

Із царства зайд випручується вітер,
Випростується, в'ється крізь вориння,
Його відвага вельми незборима
Й настояна на травах, як "Befitter".

Йому б в Пен-клюб, та він чомусь не Пітер,
Весела Венді – не для нього рима,
А все це баговиння й жабуриння
В рядку не варті жодної із літер.

Кипіння відчайдушного протесту
Черговий раз відкотиться у тінь.
Тож доведеться, занедбавши лінь,

Благословляти у фіналі фесту
Посталкогольний сон без сновидінь –
Мистців інтоксикованих сієсту.

* * *

Ранкові мрії, наче дощик
Що мліє зародком у хмарах.
Аби не знов, аби не довше
По цих примарах-тротуарах
Нести себе, немов уламок
Печалі, спеченої в попелі, –
З усіх проспектів і програмок
Ім'я викреслюючи поспіхом…
А що, шановні, не чекали?
А що, вошиві, так не ліпше?
Як свіжа кров на спраглі шпали,
На ваші душі бризнуть вірші –
У день славетний. А сьогодні –
Не подолати нам завади,
Бо сім апостолів не згодні
За цвяхи проголосувати…

ХРАМ ЛЕЛЯ

На віях вікон паморозь-печаль.
Вона твоя. Сиди собі і мучся.
Згортається молитва, наче мушля,
У душах зачарованих прочан.

А ти прийшов без сорому і сурм,
З надією, що в помислах убогих
Таїться сум мустьєрської епохи –
Пікантний і тропічний трохи сум.

Наріжний сон, мов камінь, нетривкий,
За ним лише покійники і коні,
Й ридають нецільовані ікони,
Що знову їх минули парубки.

Бракує пастухів для всіх отар,
Та вже сьогодні маряться пітьмяно
Тремтячі пальці збуджених панянок,
Що принесли калину на олтар.

А ти сиди. Вростай і деревій,
Щоб в Ирії пригадувати зрідка,
Про що мовчав Храм Леля на зарінку,
Чекаючи купальських веремій…

ЕЛЕГІЯ ВСЕРЙОЗ

Повторити таке сотворіння не здатен ніхто.
Це – незнане і дивне, це – перше, безмежне і наше.
Подивися, збагни – більше я в цім житті не актор,
Дні ловлю, усміхаючись, новонароджений наче.

Наша хатка прошита промінням Дажбожих очей,
Нам у вікна зітхають Карпати натужно і гордо –
Під нуртунок галактики Хочу і всесвіту Ще,
Крізь елегію пальців, що проліска з криги розгорнуть.

Я не в'язень, повір. Я – єдиний запеклий фанат
Того факту, що нас залишилося в Господа двоє.
Лиш душа затерпає, що блудить поблизу вона –
Не красуня, не шльондра, а просто кістлява з косою.

Кепкувати із неї безглуздо. А в пащу повзти
То забава для жаб, москалів і кролів дурнуватих.
Бо не той виграє, хто уміє палити мости,
Але той, хто береться без остраху їх будувати!

НА КАПИЩІ

Серед квітів маліють турботи й міста,
Та жива сон-трава. З нею я виростав.
Ні, не так, ми ж обоє тутешні.
Біля капища нас повний місяць застав
Й розповів про минуле й прийдешнє.

Зацілуй, зачаруй, хай в тобі я згорю,
Повеліли волхви нам забути журу –
Тут, у серці казкового світу…
Велет велету серп із гори на гору
Передасть і триватиме літо…

ЗАКОХАНИЙ РАНОК

Серпнева коловерть, як Калевала,
Засотує в тенета спорадичні.
Нам доля знаків декілька послала –
Усі вони яскраві і окличні.

Ах, третя осінь, радісна, що злива,
Жива напередодні Маковія…
Ти ще дрімаєш. Ти така щаслива
І неосяжна, мовби Мага Віра.

Лиш сон полісунів і полісунок
Таким щемким буває серед хащі…
Це не печаль, а тільки поцілунок,
Залишений на мить напризволяще…

З АСТРАЛУ

Чужий готель чужого міста,
Немов пороблено на тиші.
Я звів у сув'язь час і відстань,
І проказав закляття тричі,
Але намарне. Бо слова
Стекли молочним шоколадом
Між пальцями. Така лафа,
Така потреба шокувати
Оці люстерка лойові,
Від достеменності розбухлі…
Моїм одвічним візаві
Залишаться огрядні кухлі
Для порожнечі і ропи,
А це – синоніми розлуки.
Моє явління не проспи,
Своє видіння не роздрухай!
І так північно-світанково
Лелек закличемо у гості,
Аби потрапити до кола,
Що наворожене на голці…

* * *

Знову трамвай переїхав
чиюсь радісну усмішку…

Задрімала осінь,-
їй сняться великі пухнасті коти.

А ми повернулися у цей світ,
щоб поволі його вичавлювати
зі свого світу…

МІСТА Й УРОЧИЩА

(тексти 2002 року)

ОБЕЗВІЩЕННЯ

…Бо калинова кров така ж крута…
Василь СТУС

Минули віщі плесом полину,
Кров калинову всмоктує аджика.
Невже й твою нейлонову струну
Boa constrictor тишею запшикав?
За здохлий здвиг і курячий політ,
За стяги, перешиті від Версаче
Нехай полює лилик на лоліт,
А ти лежи, лафуй собі, козаче.
Бо глум не накладається на грім,
І зерна плодоносять через скверну.
А крапка у кошторисі твоїм
Не схожа на зіницю револьверну.
Наразі так. І винних не знайти.
Злились у залі злагода і злидні:
Тут трагіки огрядні, мов коти,
Тут коміки, як гоміки, огидні.
Такий розклад. І ти вже пролетів
Повз тих, що встигли вмерти молодими –
Нездалий родич праведних жерців,
Яких не зміг здолати Володимир
Почайною, мечами і баблом,
Зловіщою трупарнею Таращі…
Ти ж велетень. Ти вмієш напролом.
Ти прихвостень. І киснеш на параші
Рудого гнома. Скощуєш борги.
Переш онучі, дбаєш про здоров'я.
Та попри борщ і з сиром пироги,
Усе частіше сниться Придністров'я…

АМНЕЗІЯ ПРОГРЕСУЮЧА

Коли багнети середньої дальності
доіржавіють від твоїх печалей
в урочищах урбанізованих уриною
повстануть півні але повені не буде
ти відмолишся за відмову
жінок що померли в ранньозалізному віці
так і не дізнавшись про існування тампаксів
і засобів проти целюліту
(щоправда про поцілунки вони знали усе
тому й народжували великих воїнів)
а тепер жоден метелик
не здатен долетіти до середини ночі
і з усіх папертей викинули як кота
юродиву жебрачку Пам'ять
й хіба що на перших руїнах
колись відомого ґендлярського центру
вона розкаже тобі милу баєчку
про зустріч Довбуша з Кармалюком на Ельбі

ХРОНІЧНЕ БЕЗКАРПАТТЯ

Василеві Герасим'юку

Звеличу пісню пісним обідом,
Крутну омегу навколо альфи.
Мертвецьки блідне, як Мартін Іден,
Ледь теплий місяць – босяцький калфа.
І вже не сльози, а сталактити
Проріжуть обрій, липкі і гострі.
Зоря постане, щоб заплптити
За весь непотріб і кожен постріл,
Що не вродився або не вижив
В чужім повітрі, тіснім від зойків.
Благословляй же великий вишкіл –
Померти в сраній "бальнічной койке"!
Бо всі бараки – під стиль бароко,
І в бар-борделях лабають Брамса.
І хай глибоко, і хай широко,
І хай на шару, та я не здамся,
Бо все воздасться і знадобиться
У ревнім колі, де рута чорна,
На ратнім полі, де Ватра-птиця
Жорсткі, мов жорна, здуває жовна,
Бо щастя поруч, та й пекло майже
Не запитає: вовки чи вівці?..
І тільки дідом забутий шмайсер
Зітхне тужливо в сирій криївці…

У ВІНОК КОБЗАРЕВІ

У провінційному місті живе дівчинка –
зелене волосся, солом'яні очі,
вона не підозрює про існування вічності
і взагалі нічого не хоче.
Правда, мріє про срібні кліпси
і джинси хоча б місцевої фабрики,
а мати щодня погрожує клізмою
і вкотре переховує древні ретушні фарби.
А ще дівчинці мариться великий пеніс
ведучого із місцевого телеканалу.
Вона його не бачила і, запевне,
жодного разу не відчувала,
але хто заперечить мрії дівочі?
(Ех, зелене волосся, солом'яні очі,
народилася б ти хоч століття тому,
була б мавкою або відьмочкою…)
Та дівчинка зором пропікає пітьму
і уявляє себе на черешні повішаною.
Поряд заплакану маму уявляє,
близьких сусідів, дільничого злючого,
та раптом ідилію цю затуляє
сто разів омріяний член телеведучого.
І вона знову тане від млості,
"I love you" шепоче у простір
і усміхається…
…Що не кажіть,
але справжня мета нам не дасть
розпрощатись зі світом…
І дівчинка лізе у крісло, і вкотре зубрить "Заповіт" –
задовбала її вже вчителька цим "Заповітом"!

ВИДИВО НА ГОРОДИЩІ

Сергієві Пивоварову –
з любов'ю археологічною

Болять шари під скальпелем тупим,
Переповзає пам'ять у пересип.
Ідилія. Татарин відступив.
А русич біля ідола кудесить
Навколішках. Зі смертю в унісон,
Бо вдруге зруб не встоїть перед ними…
У требниці лежить енколпіон –
В бою Перун з Ісусом побратими.
Та й воєвода викинув канчук –
Вмирати легше рівним серед вірних…
І прилипають глиною до рук
Любов і лють, розписані на війни
Восьми століть. Або й тисячоліть,
Що так і не струхлявіли на попіл.
Усі мовчать. І знічено мовчить
Плящина недопита на розкопі…
На ранок сон загубиться у склі,
Дух городища знов зійде на чати,
Дозволивши тобі реставрувати
Всі палімпсести нутрощів землі…

НЕМИРІВКА

Світлій пам'яті мого діда
Миколи Микитовича Вознюка

Іскрою вистрибну з багаття
щоб востаннє пробачити свій Іскоростень

І справа не в Ігоревих заручинах
кільцями двох беріз
і не в гордому Малові що не такий вже й малий
і з тією ж Ольгою міг спокійно розважитися
бо право переможця святе
врешті все це могли придумати
опухлі від меду і содомітського гріха
ченці-переписувачі
при князях-запроданцях

Але навіть коли у мене
на набої не вистарчить гривень
і я стану почесним донором України
із чверті моєї древлянської крові
жодна краплинка не втрапить
до ваших холодних мензурок

Хіба що заберете іскру з вогнища
але тільки – після кремації

ОКОЛИЦЯ ДУКЛІ

Окресли меч на диких дюнах
І хрест на вичавлених днях
Для мудреця, що передумав
За всіх героїв і невдах.

Зиґзиця злого не віщує,
Та крізь преамбулу грози
Не всі перевертні почули
Заклять зелені голоси.

Статечно, пувагом, небавом,
Тривогу випивши сповна,
З веселки зайва біла барва
До тебе стомлено сповзла.

Можливо, третім не потонеш, –
Криниця висватала двох.
Бо де росли трава й Антонич,
Тепер стирчить чортополох…

GOOD BYE, MY КВІТЕНЬ!

У квітні – всі неділі квітні,
Пташки та зливи – недолітні,
І пиво п'є Жадан у Відні,
Коли набридне інтернет…
Маститі нумізмати бісяться
І на болото чорне місяться
У диспуті про реверс місяця –
Щонайдорожчої з монет.

У квітні – мрії заповітні,
Співає Spears, здається, Britney,
І тільки дэрні несусвітні
Цілком поринули у піст.
Стікають сизим соком самочки,
Селян лякають свині страйками,
А щирість, біль і голос сакури
Замаювали благовіст.

У квітні – зорі непривітні,
Вітри нікому не підзвітні,
І в землю йти погано в квітні,
Бо потурбує хробачня.
А ще – на цих тремтячих теренах
Ти зблудиш у тернових треносах,
І весь цей текст – тупа травестія,
Або простіше – маячня!

Діждати б лиш Великодня…

ЗНОВУ ВЕЗУВІЙ

Моє виверження святкували усі
націоналісти гурмани золотарі таксодермісти
міністри космосу і кастрації
тополі що надсилали кудись пухові телеграми
вітри прославлені своїм чханням на фарватер
декілька анґеликів викреслених зі списку ягнят
і навіть один чорний левіафан
що назвався гостем із самого Парижу
(він голосно чавкав мертвими мідіями
і хтиво підморгував до шовкової свинарки)

шкода що не було жодного поета
бо інакше ніхто б не пішов додому тверезим

* * *

Легені дня прокурені навиліт
І дійсність недомовлено-гніда,
Та жоден вождь навмисне не відхилить
Естетику безжурного гниття.

Це - край корости, вивірений простір,
Огидно розцяцькований лубок,
Де вже не конвертується у постріл
Чиясь гірка задавнена любов.

Відлунням захлиснулася криниця,
Вітри її вшановують, німу,
І все святиться, світиться і сниться,
Мов чорна кава, вилита в пітьму…

* * *

Клич мене, клич
з далечі потолоченої,
води несколоченої,
з ночі,
на цілунки помноженої,
знеможеної,
переможної.
Можна
будильникові підлити снодійного,
домовичка здурити копійкою,
аби не дзеленькав посудом
і просто
наблизити світлий обрій,
обрис
чи образ
Лади рівноапостольної.
Клич мене, клич
із безмежжя,
безбережжя,
де стежка
бентежно крута
і до ніг не одразу горнеться…
Та твоя світанкова фата
виткана з ніжних зітхань
Місяця й Сонця.

Клич мене, клич, кохана…

МЕЛОДІ З СУСІДНЬО МАНСАРДИ

I
Зеніти здатні гнутися в гаки,
Сонорний сон, недільна недовіра,
Коли пливуть під ноги рушники,
Із себе легко викликати звіра
Наопашки. На вибухи бузку.
На поцілунок ратища тупого,
Щоб висріблилось кров'ю на піску
Твоє бажання вивільнити Бога…

II
Троянда не схоче віддатись тобі без вінця.
Шпичак, мов обручку, до сьомого болю приклавши,
Ти всім повідомиш, що душу від неба відтяв,
Заскиглить ярчатко, посиплять зорі на клавіші –
І вервиця вічності зв'яже безсмертя бажань.
Новенька колиска подалі втече від рояля,
А ти позбираєш із клавіш ті зорі, мов жар,
І знов обдаруєш свою норовливу троянду!

III
Ти був у легенді. Екстерном. На дзеркало дихав.
Долоня нестерпно стікала до Керола в дебрі.
До дня під дахами хоронять домашніх духів –
Завадних невдах, що товклися під ґрифом "Добрі".
І тризна без чарки, як три знавіснілі молитви,
Чи мантри, бо місяць і дідька, і Крішни прибічник.
А хтось забодяжив маляву, щоб знали малята –
Це тут продаються ножі зі слідами пробачень…

ОСАННА ОСЕНІ

Цей вітер бажання тче,
І храми, яких немає,
Навішали на плече
Давно перечитані хмари.

Як просто спізнати транс,
Коли напливають шанси.
А, врешті, – це все декаданс
Та інші мудацькі манси.

Немовби по нотах лік,
Немовби печаль відбуто,
До Бога звітує ліс
Малим і великим блудом,

А бруд, що давно присох,
Віддряпують пальці кволі,
Судилося вірним псом
Лизати долоні долі.

І тануть перуки лип,
Мов грається гіпертонія.
Я думав, що краще – вглиб,
Та пам'ять в екзилі скніє.

І новонароджений смерч
Шукає, як сфінкс, загадок –
Чи знову відпише смерть
Півщастя комусь у спадок?

А там, де міжмир межі
Сумлінням живим іскриться,
Всіх вереснів міражі
Тривають в моїх зіницях…

* * *

Спромогтися на крапку і більше нічого,
Ти і так забагато хотів,
Бо стікає крізь жало жалю жерстяного
Безголов'я осінніх катів.

Це велика пора сповідатися матом,
Поки папороть смерті цвіте.
Й сам абсурд напинає на п'яльцях твій фатум:
Або завтра, або вже ніде…

БАЖАННЯ Й ПІДСУМКИ

"Після першого всі блюють, –
заспокоїв мене пан капітан. –
Забери його зброю,
Це твій законний трофей!"

Я завжди хотів мати
багато всього.

Якщо жінку, –
то найчарівнішу,
якщо побратимів, –
то найнадійніших,
грошей –
(промовчимо),
а горілки –
не менше відра…

Уявіть собі, все збулося!

Та найбільше я прагнув
відівчитися вбивати.

Шкода лише, що мертві
так нічого й не дізналися
про це сокровенне
бажання моє…

НІГІЛІЗМ НА КОНЯ

Вислизають хвилини із верші колоній моїх,
Це великий ісход крізь дробівню зневірених вірусів.
Є стратег, що поліг – мій навічно реліктовий гріх.
Є велике прощення, і я його впевнено випросив.

Я марою не міг. І чугайстром у нйквіть не йшов.
Непоміченим – рай. Бо стовпи верстові перелічені.
Без моєї душі Всесвіт цей нефорямний – ніщо,
А в команді зі мною – він вартий, принаймні,
звеличення.

Тож хай тануть томи на полицях, неначе туман.
Преобрбження легше пацити у полі, як в попелі.
Вічну істину вигризуть миші на тих же покійних
томах,
І від спраги загнеться останній москаль в
Севастополі!

Іван АНДРУСЯК

УСЕПРИЧЕТНІСТЬ

Протягом останнього десятилІття вислів "громадянська лірика" сприймався таким собі анахронізмом, якщо взагалі не "матюком". Тривалий час у середовищі молодих поетів вважалося моветоном навіть вживання в текстах слова "Україна". Цей дискурс був безпробудно і, здавалося, остаточно знівельований "шмаровозами", чи то б пак, даруйте, "паровозами", а то й узагалі "книжками-паровозами" підсовіцьких авторів. І – добитий ними ж таки, "перестроєними"…

Відтак, коли вляглися пристрасті, з'ясувалося, що насправді кожен із неперебутніх поетів усе одно про ці речі говорив – на своєму рівні метафоричного чи метафізичного кодування. Але є лише один із-поміж нас, хто весь цей час творив насамперед добротну громадянську лірику, та "в тусівці" прислухалися чомусь радше до його голосу, не завжди поза цих голосом розбираючи слів.

У житті Сергія Пантюка поклик циганської крові неодмінно відлунював покликом війни, сибірських мандрів, журналістських розкопок, а то й даниною Гермесові чи пристрастю до справжньої археології. Але поміж цим він зумів старанно й тонко перейняти глибинну народну культуру Кам'янеччини і метаконтекстуальну міську культуру Чернівців, витворивши з їхніх рефлексій свою Україну – надривний людиноцентричний язичницький світ. Однак його книжки, попри більш-менш регулярну їхню з'яву, так і залишалися малопоміченими критикою, – крім означеної наприпочатку "громадянської", є на це ще одна доволі контраверсійна причина. "Фундаментально" товсті книжки сучасних поетів Пантюк називає не інакше як "гросбухами", воліючи видавати натомість

"метелики" – кишенькового формату збірочки із 20-30 текстів, які легко надаються до сприймання власне читачем. Погодьтеся, подібна повага до читача, старанне намагання його зацікавити, але не знудити є на нашому літературному терені поки що явищем рідкісним.

Прикметно, що вірші Сергія Пантюка традиційно не переобтяжені художніми засобами, але водночас сприймаються як надзвичайно "густі", насичені. Ця "густина" у Пантюка не метафорична чи метаболічна, як у більшості сучасних авторів, а енергетична. Іще Гі де Мопассан відзначав, що у слів насправді є душа, котра зринає лише за певних стосунків між ними, в їхніх неповторних поєднаннях, а відтак "спалахує й освітлює деякі книги невідомим світлом". Пантюк вивільняє цю душу здебільшого екстатичним нагнітанням вербальних потоків. Слова в його текстах існують не стільки як застигла на папері матерія, із перетинань якої легко вити структуральні нитки культурологічних асоціацій, скільки як привід для повтореного звучання. Це дещо зрідні шаманізмові, коли звучання і є значенням. Але поет у цій системі світовідчуття є не просто шаман, а – жрець, який, залежно від настрою своєї "пастви", мусить бути водночас медіумом, церемоніймейстром, порадником, сповідником, нахлібником, політиком, коханцем. Усім і… ніким. І все це – тільки словом.

Це фатум, наврочений мій реченець –
Корінням вбирати й корою
Всю тугу набоїв за боєм сердець
Іще незачатих героїв…
Я зник. Розчинився. Відрізав хвости
Від гонору, гніву і грому.
Бо сором оцей планетарний нести,
Повірте, зручніше самому.

У дискурсі підсовіцької громадянської лірики особливо легко надавалася для кпинів тема всепричетності поета. Кпини, звісно, стосувалися міфічної "класової солідарності" ("всепричетності" базарної баби, якій відомі всі плітки про селян Сомалі, кубинських партизанів і Ясера Арафата), котрою й підмінялася графоманами природна – почуттєва – всепричетність, без якої поет як такий (принаймні в означеній вище системі світосприймання) узагалі немислимий. Адже нідочогонепричетність виявляє лише каміння, та й то позірно. Для поета всепричетність – це почуттєва відповідальність, переживання й осмислення знаків дійсності. Саме в цьому, а не в злободенних політичних інвективах, і виявляється сутність, означена терміном "громадянська лірика". І "громадянськість" поета Пантюка виявляється далеко не лише таким чином, що він не цурається рефлекторних римованих реакцій на те, як "*Оці свинопаси, оці козолупи, / … множать мою Україну на нуль, / Доп'явшись губами московської дупи*", як проступають безпардонні неадекватності "*У цім симбіозі святого й смердячого, / Який хтось назвав Україною*". Не меншою, а значно більшою мірою вона проступає в таких, здавалося б, дуже далеких від суспільних рефлексій любовних рядках:

Я не в'язень, повір. Я – єдиний запеклий фанат
Того факту, що нас залишилося в Господа двоє.
Лиш душа затерпає, що блудить поблизу вона –
Не красуня, не шльондра, а просто кістлява з косою.
Кепкувати із неї безглуздо. А в пащу повзти
То забава для жаб, москалів і кролів дурнуватих.
Бо не той виграє, хто уміє палити мости,
Але той, хто береться без остраху їх будувати!

Або – у до нестями щемких рядках, присвячених пам'яті поета Івана Іова. "*Бо ти пішов. І це не перетреться. Апостолам не можна так іти*"… Думаючи про любов, думати про смерть – у цьому настільки глибинна людська всепричетність, що навіть говорити про неї страшно…

Виголошені перед авдиторією чи опубліковані навіть найінтимніші тексти поета перестають бути особистою лірикою. Хоча й не стають при цьому автоматично громадянською – для цього ці тексти мусять бути справді надто глибоко всепричетними. Поезія Сергія Пантюка, як на мене, має всі підстави для такого визнання.

ЗМІСТ

ПОЕЗІЯ СУПРОТИ ФАТУМУ 5

Із книжки
ТА НСТВО ПРИЧАСТЯ

В ЕПІЦЕНТРІ СПІРАЛІ 8
Закричав над криницею крук... 11
НА НАРОДНИЙ ГОЛОС 12
ПЕРСОНІФІКАЦІЯ ПРАВДИ 13
ДУМИ БЕЗДОМНОГО *(Триптих)* 15
Дзвін не хотів мовчати... 17
ІДОЛ 18
БАЛАДА ПРО ГІНЦЯ 19
ЗАЛОМЛЕННЯ СВІТЛА 20
АСОЦІАТИВНЕ 23
БОЖЕВІЛЬНА КОМЕДІЯ
З АПОКАЛІПТИЧНИМИ ВАРІАЦІЯМИ 24
в обіймах полум'я... 27
КІМНАТА СМІХУ 28
ПРИЧАСТЯ ЖИВОЮ ВОДОЮ 29
І плакати негаразд... 31
Купіть мене. Сьогодні я продамся... 32
Бродить вечір, німий і незрячий... 33
Білий шлях... 34
МЕРТВИЙ ЛІС 35
ЕТЮД З ЦЕРНОЦЕФАЛОМ 36

ЧІТКА ЧЕЧІТКА *(Чернетка чудотворства)* 37
Народжуючи ранок... 38
Не гнівайтесь, друзі... 39
Зірвавшись з трухлявого обрію... 40
ЩЕ ОДНА СПРОБА ІНТИМНОЇ ЛІРИКИ 41
Друга октава.... 42
ПІСЛЯ ДОЩУ 43
ОДКРОВЕННЯ КАЗАНОВИ 44
Розгубив слова.... 46

Із книжки
ТІНЬ АРІЯНИ

СИМПТОМ ЧУЖОЇ НАДІЇ 48
ЕСКІЗ ПРОЛОГА 49
Померла зраджена зоря... 51
ВІДТВОРЕННЯ 52
НОСТАЛЬГІЯ ЗА ЯПОНІЄЮ,
або НЕЛЕГКО БУТИ ТАНКІСТОМ 56

Із книжки
ХРАМ ХАРАКТЕРНИКІВ

заперечивши вогонь... 59
РЕМІНІСЦЕНЦІЇ З ВЛАСНОГО І НЕ ЗОВСІМ 60
НАРОДЖЕННЯ ЕПОХИ 62
ОСНОВИ ТЕЛЕФОБІЇ 63
АСТРОЛОГІЧНИЙ ЕКСТАЗ 65
НОСТАЛЬҐІЯ ЗА ДИТИНСТВОМ 67
ТРЕПАНАЦІЯ ДУШІ 68
ІЛЮЗІЯ ПРИСУТНОСТІ ГРОМУ 70
ДЕМОНОЛОГІЧНА ПРОСТРАЦІЯ 72
ФРАГМЕНТ ПРОЩАННЯ 73
НОВЕ В ТЕОРІЇ ФАЛІЗМУ 74
ЕЛАСТИЧНА ЕЛЕГІЯ 78
ПІСЛЯ СПІРИТИЧНОГО СЕАНСУ 79
голос отруєної землі... 80

Під вікном моєї хати... 81
РАНКОВИЙ ТАНОК РУСАЛОК 82
АРІЙ ПРОЩАЄТЬСЯ 83
АВТОЕПІГРАМА 84

СЕМАНТИКА САМОТНОСТІ *(цикл)*

AB OVO 85
MORITURI 86
AD MAJOREM DEI GLORIAM 88
CREDO, GVIA ABSURDUM 89
MEMENTO MORI 90
NEC PLUS ULTRA 91
захотів я стати вогнем... 92

Із книжки
ДОРОГОЮ КРИЛАТО ЗМІ

Поки буде земля... 94
УЇДЛИВИЙ УЇКЕНД 95
Колись мене... 97
Ти сплутав душу із дощем... 98
ПЕКЕЛЬНИЙ ПРЕФЕРАНС 99
ПЕРЕДГРОЗЗЯ У РОЗРІЗІ 100
СВИСТОКАЗОЧКА 101
Осінні гейші... 102
СУТІНКИ У СТИЛІ ЛАНДОЛЬФІ 103
Ти сльоза свічі... 104
ОСТАННЯ СТАДІЯ ЛІТА 105
РЕФЛЕКСІЯ 106
РЕФЛЕКСІЯ-2 107
ПРЕЗЕНТАЦІЯ ПІРАМІД 108
ПАМ'ЯТІ ВАДИМА КОВАЛЯ 110
ГОСТРІ НАСПІВИ 111
ПАТЕТИЧНИЙ ЕР-ЗАЦ 113
Ти вже не кличеш, а біжиш... 114
ВЕЧІР З ДОНОМ КЕХАНОЮ 115
ВЕСНЯНИЙ МАРАЗМ 117

АНТИАНАФЕМА 118
Я вистраждав. Завірилося шкло... 119
Вийду з негоди – привид пророка... 120
Цей місяць пам'яттю кривий... 121
Моя весна веслує проти хвиль... 122
ПРОСТО ВРАНЦІ 123
Ти стала моєю коханкою, осене... 124
Пророк рече, коректор править... 125

Із книжки
ВОЛОДАР ВОГНЮ

ПРОЕКЦІЯ ВПЕРШЕ 127
АТЕНТАТ НА АГАСФЕРА 129
ТЕМА ДЛЯ ГІТАРИ ВІКТОРА НЕСТЕРУКА 131
НЕЗБУТА СПОКУТА 133
ФАНАБЕРІЯ ПЕРШООСЕНІ *(кадри)* 134
Не згадуй мене як героя... 136
ТИПУ ЛІРИКА 137
СПОВІДЬ НА ЗЛАМІ 138
МАРШРУТ НОМЕР ТРИ 141
ПОКОЛІННЯ 142
НІЧНИЙ РЕ-МІНОР 144

Із книжки
ЦІЛУНОК БЛИСКАВКИ

СХІД У СХИМУ 146
ЕКСТАТИЧНЕ НАКЛИКАННЯ СТИХІЇ 147
СПІВЕЦЬ У СТАНІ 149
ОБЖИНКИ БЕЗ ОЗДОБИ 152
ВІСТРЯ ВИБУХУ 153
ВЕРЛІБРОВИЙ ПОТЯГ 154
ДЕМАТЕРІАЛІЗАЦІЯ ЗАСТИГЛОГО РУХУ 155
СІЄСТА ІНТОКСИКОВАНИХ 156
Ранкові мрії, наче дощик... 157
ХРАМ ЛЕЛЯ 158

ЕЛЕГІЯ ВСЕРЙОЗ 159
НА КАПИЩІ 160
ЗАКОХАНИЙ РАНОК 161
З АСТРАЛУ 162
Знову трамвай переїхав... 163

МІСТА Й УРОЧИЩА
(тексти 2002 року)

ОБЕЗВІЩЕННЯ 165
АМНЕЗІЯ ПРОГРЕСУЮЧА 166
ХРОНІЧНЕ БЕЗКАРПАТТЯ 167
У ВІНОК КОБЗАРЕВІ 168
ВИДИВО НА ГОРОДИЩІ 169
НЕМИРІВКА 170
ОКОЛИЦЯ ДУКЛІ 171
GOOD BYE, MY КВІТЕНЬ! 172
ЗНОВУ ВЕЗУВІЙ 173
Легені дня прокурені навиліт... 174
Клич мене, клич... 175
МЕЛОДІЇ З СУСІДНЬОЇ МАНСАРДИ 176
ОСАННА ОСЕНІ 177
Спромогтися на крапку і більше нічого... 178
БАЖАННЯ Й ПІДСУМКИ 179
НІГІЛІЗМ НА КОНЯ 180

Іван АНДРУСЯК
УСЕПРИЧЕТНІСТЬ 181

Художнє видання

Сергій ПАНТЮК

АРІЙ НЕ ПРОЩАЄТЬСЯ
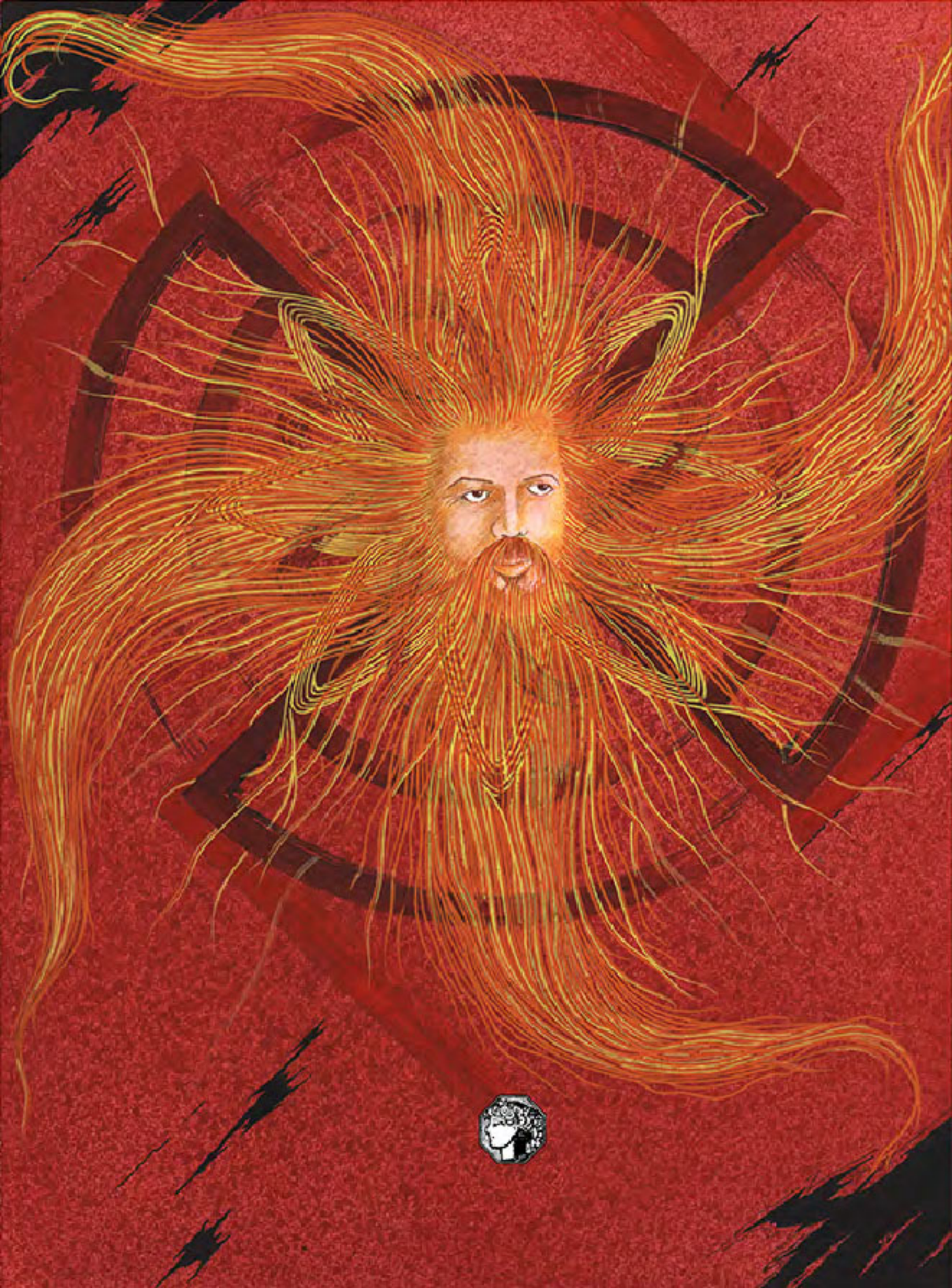
(Вибрані поезії)